

EK-1

BASINA VE KAMUOYUNA

27 Mayıs 2004

3213 Sayılı Maden Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısı 26.05 2004 tarihinde Türkiye Büyük Millet Meclisi Meclis Genel Kurulu'nda görüşülmeye başlanacaktır. Tasarının genel değerlendirmesi aşağıda verilmektedir.

3213 Sayılı Maden Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısı Dünya tarihi hammadde kaynaklarının bölüşülmesi kavgalarıyla doludur. Günümüzde teknolojinin ihtiyacı olan hammadde kaynaklarının paylaşılması öncelikle uluslar arası şirketler vasıtasıyla yürütülmekte olup , bu yolla elde edilemeyenler ise bilindiği gibi ülkeleri demokratikleştirme gibi ulvi ! nedenlere dayandırılan savaş yolu ile elde edilmektedir.

Özet olarak tasarı ile;

Kamuoyunda bor madenlerimizin devlet eliyle işletilmesi konusunda mutabakat sağlanmış olmasına rağmen yasanın ilgili maddesinde açıklık yaratılarak borların uluslar arası şirketlerin eline geçmesinin yolu açılmaktadır.

Bazı madencilik şirketlerinin hukuki aşamada olan sorunları dikkate alınarak verilen izinlerin ruhsat hukuku süresince geçerli olduğu ifadesiyle, idari yargının işlevi ortadan kaldırılmaktadır. Bu haliyle Anayasa'nın temel hak olarak belirttiği yaşama hakkına aykırıdır.

Madenlerimizin rasyonel ve verimli bir şekilde işletilmesi için bilimsel ve objektif kriterler içermemekte olup gerekli mühendislik tekniğinden de uzaktır. Tasarı yönetmeliklere atıf yapan bir manzume görünümündedir.

Aşırı ruhsat güvencesi verilerek, madenlerimizin değerlendirilmeden atıl bırakılmasının yolu açılmaktadır.

Ülke madenciliğinin gelişmemesine, atıl kalmasına, madencilik mevzuatı dışındaki bazı yasaların engel teşkil ettiği gerekçesi öne sürülerek, ülkenin diğer doğal kaynaklarının korunması amacıyla varolan 6831 sayılı Orman Kanunu, 4122 sayılı Milli Ağaçlandırma ve Erozyon Kontrolü ve Seferberlik Kanunu, 2872 sayılı Çevre Kanunu, 2873 sayılı Milli Parklar Kanunu, 2863 sayılı Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanunu, 2560 sayılı İstanbul Su ve Kanalizasyon İdaresi Genel Müdürlüğü Kuruluş ve Görevleri Hakkında Kanun gibi birçok kanun ve yönetmelik devre dışı bırakılmaktadır.

Bu değişiklikler gerçekleşirse,

Devlet ormanları hudutları içerisinde maden aranması ve işletilmesi her tür maden için serbest olacak.

Yeni bir milli park oluşturabilmek için Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'mı da razı edilmesi gerekecek.

Petrol, jeotermal kaynak ve maden arama faaliyetlerinde ÇED aranmayacak, Çevre ve Orman Bakanlığı'nın bu alanda yetkisi olmayacak.

Korunması gerekli taşınmaz ve tabiat varlıklarının ve doğal sit alanlarının tespiti, madencilik şirketlerinin görüşü alınarak yapılacak. Koruma Yüksek Kurulu'na kültürel varlıklarla ilgisi olmayan Maden İşleri Genel Müdür veya Yardımcısı üye olarak katılacak.

Kazı yapılamayan, yapı yapılamayan, atık dökülemeyen kıyılarda artık maden, petrol ve jeotermal enerji işletilebilecek;

Madencilik yapılabilsin diye İstanbul'a içme ve kullanma suyu sağlamada yararlanılan barajların korunma kurallarını belirleyen yönetmeliğini artık İSKİ Çevre ve Orman Bakanlığı'nın uygun görüşünü alarak düzenleyebilecek.

Bu ve benzeri uygulamalar gelişmiş ve dünyada doğal kaynakların önemini kavramış hiçbir ülkede yok. Dünyadaki gelişmelere bütünü ile ters olan bu yaklaşıma her ne ad altında olursa olsun razı olunamaz. Gelişmiş ya da az gelişmiş ülkelerin hemen hepsinde, madencilik giderek artan kısıtlamalarla, toplumsal, doğal ve kültürel çevreyi giderek daha sıkı korumaya yönelik önlemlerle yapılıyor. Ancak, uluslararası madencilik tekelleri kendi ülkelerindeki bu kısıtlamalardan kaçarak, henüz bu uygulamaların yapılmadığı veya daha gevşek uygulamaları olan az gelişmiş ve gelişmekte olan ülkelerde faaliyetlerini sürdürmektedirler. Ancak, yer altı ve yerüstü doğal kaynaklarını bugüne kadar temel kanunlarla koruma altına almış bizim gibi ülkelerde ise, bu temel kanunlarda yapılması istenen değişikliklerle aşmaya çalışmaktadırlar.

İşte, 3213 Sayılı Maden Kanunu ve Bazı Kanunlarda Değişiklik Yapılmasına İlişkin Kanun Tasarısı madenciliğin önünü açmak, ülkeye yabancı sermaye çekmek adına halkın malı olan bu kaynakların talanını ne yazık ki halkın temsilcisi olan milletvekilleri aracılığıyla yaptırılmaktadır.

Bu kapsamıyla tasarının kabul edilmesi; kabul edilirse rahatlıkla uygulanması; uygulanırsa sonuçlarının ülke yararına olması olanaksızdır.

Her ne pahasına olursa olsun madenciliği hedefleyen tasarı ne yazık ki ülkemizin madencilik kesiminin sorunlarına da çözüm getiremiyor. Tasarı yalnızca ülkenin yer altı kaynaklarının hiçbir kayıt ve kısıtlamaya uyulmaksızın yeraltından çıkarılması ve işlenmeden yurtdışına satılmasını sağlamaya yöneliktir. Verilen maden işletme ruhsatlarına adeta kutsallık ve dokunulmazlık tanıyarak, kamu elindeki kaynakları üstü örtülü maddelerle çokuluslu şirketlere açarak, yabana şirketlerin üretimlerini gizleyerek verecekleri sınırlı vergilerden de kurtulmalarının koşulları yaratılmaktadır.

Tasarının bu durumu ile yasalaşması, madenciliğin içinde bulunduğu bunalıma bir çözüm getiremeyeceği gibi, tarımsal, çevresel, doğal ve kültürel varlıklarımız için de bir yıkımın başlangıcı olacaktır. Bu özellikleri ile yasalaşmaması tek doğru çözüm olacak tasarının yasalaşmasına karşı çıkmak yurtseverliğin gerektirdiği en doğru tavır olacaktır.

TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası olarak,

Yapılacak değişikliklerin madencilik kesiminin içinde bulunduğu bunalımın aşılmasına yarayacak hükümlerden yoksun olduğu,

Ülke madenlerinin yurtiçinde sanayi tesislerinde işlenerek katma değeri yüksek uç ürünlerin üretiminde kullanılması yerine ham cevher olarak yurt dışına satılmasını teşvik edeceği,

Anayasaya aykırı hükümler içerdiği, için, tasarının olduğu gibi geri çekilmesi yurt çıkarlarının ışığında yeniden hazırlanmasını gerekli ve zorunlu görüyoruz.

TMMOB METALURJİ MÜHENDİSLERİ ODASI

EK-2

BASINA VE KAMUOYUNA

27 Ağustos 2004

Mahkeme kararları yok sayılarak, yıllardır faaliyetini sürdüren Bergama-Ovacık Altın Madeni, İzmir 3. İdare Mahkemesi 27.05.2004 gün ve 2004/750 Esas sayılı ve Danıştay 6.Dairesi'nin 23.06.2004 gün ve 2002/2618 Esas sayılı kararlarına istinaden durdurulmuştur.

Danıştay 1997 yılında, Bergama Ovacık Altın Madeni'nin işletilmesinde kamu yararı bulunmadığı ve projenin çevresel riskler taşıdığı yönünde karar vermiştir. Kararın gereği, Newmont Normandy Madencilik A.Ş.'nin faaliyetlerini sonlandırması gerekirdi. Ancak yargı kararına karşın şirketin faaliyetleri durmamış, aksine 57. Hükümet tarafından 29.03.2002 tarihinde alınan P.2002/4 sayılı Bakanlar Kurulu gizli Prensip Kararı ile tesisin faaliyetine devam etmesine olanak sağlanmıştır. Gizli Prensip Kararı ise, Resmi Gazete'de yayınlanmadığı ve Cumhurbaşkanı'nın onayına sunulmadığı gerekçesiyle Danıştay tarafından iptal edilmiş ve yürütmeyi durdurma kararı alınmıştır.

Ancak, son günlerde yeni oyunlar oynandığı ve Mahkeme Kararlarının arkasından dolanılmaya çalışıldığı görülmektedir. Şirket bu sefer, Bayram çavuşun torunu Günay Candan üzerinden kamuoyunu yanlış yönlendirmektedir. Yapılan açıklamalarda; şirketin yörede istihdam yarattığı, kapanması halinde insanların aç kalacağı gibi, bilimsel temelleri olmayan mesnetsiz olgular ön plana çıkartılarak, duygu sömürüsü yapılmaktadır. Yörede yaşayan insanlarımız, maden açılmadan da bu bölgede yaşamlarını sürdürmekteydi. 3-5 yıl içinde madenin kapanmasıyla birlikte, insanlarımız yine işsiz kalacaklar ve hatta milyonlarca ton maden atığıyla yan yana yaşamak zorunda kalacaklardır. Bu nedenle herhangi bir faaliyetin yapılıp yapılmaması hususunda kamu yararı her zaman önde tutulmalıdır.

Diğer taraftan, ÇED Raporunun yeniden hazırlanacağı ve Mahkeme çekincelerinin bu raporla giderileceği duyumları alınmaktadır. Başka bir deyişle yeni bir TÜBİTAK Raporu benzeri sürecin işletileceği anlaşılmaktadır. 16 Aralık 2003 tarihli ÇED Yönetmeliğinde; "**Çevresel Etki Değerlendirmesi (ÇED): Gerçekleştirilmesi planlanan projelerin çevreye olabilecek olumlu ya da olumsuz etkilerinin belirlenmesinde, olumsuz yöndeki etkilerin önlenmesi ya da çevreye zarar vermeyecek ölçüde en aza indirilmesi için alınacak önlemlerin, seçilen yer ile teknoloji alternatiflerinin belirlenerek değerlendirilmesinde ve projelerin uygulanmasının izlenmesi ve kontrolünde sürdürülecek çalışmalar**" olarak tanımlanmaktadır. Mahkeme kararlarına rağmen yıllardır faaliyetini sürdüren Bergama için ÇED Raporu hazırlanmasının bilimsel olarak hiçbir anlamı bulunmamaktadır. ÇED Raporu ancak **planlanan faaliyetler** için hazırlanan ve faaliyetin sağlıklı olarak sürdürülmesini sağlayan araçlardan biridir.

Firmanın yapmak istediği, ülkemizin içinde bulunduğu ekonomik koşulları fırsat bilerek, toprağımızı, suyumuzu, havamızı geri dönülemeyecek boyutta tahrip edecek bir talanın sevimli gösterilmesi çabasıdır.

Şu anda yapılması gerekenler ise;

1. Yörede bozulan doğal denge, zaman geçirilmeden onarılmalı, onarım için yapılacak harcamalar ve doğan zararlar doğal dengeyi bozana, kirletene ya da kirlenmesine göz yumana ödetilmelidir.
2. Hukuk devletine güvenleri sarsılan, yargı kararlarına güven duygusunu yitiren yurttaşlarımızın, güvenlerinin yerine gelmesi için hükümet, sosyal-hukuk devleti olmanın gereğini yapılmalıdır.

TMMOB'ye bağlı Meslek Odaları olarak Çevre ve Orman Bakanlığı ile Sağlık Bakanlığını verilen izinlerin iptal edilmesi için girişimlerde bulunulmuştur. Bundan önce olduğu gibi bundan sonra da sürecin takipçisi ve tarafı olmayı sürdüreceğiz.

TMMOB Çevre Mühendisleri Odası

TMMOB Jeoloji Mühendisleri Odası

TMMOB Kimya Mühendisleri Odası

TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası

EK-3

BASINA VE KAMUOYUNA

20 Ekim 2004

Yıllardır ekonomik kalkınmanın lokomotifi olan ve ülkemizdeki sanayinin bugünkü seviyelere erişmesine önemli katkılar sağlayan KİT'ler, çalışma alanlarının özellikleri nedeniyle, sadece doğal kaynaklarımızın değerlendirilmesi fonksiyonunu yüklenmekle kalmamış, sanayileşme, istihdam, bölgesel kalkınma, gelir dağılım dengesi, kaynak yaratma ve belli sektörleri destekleyen görevleri de üstlenmiş ve bu görevlerini başarıyla sürdürmekteydiler.

Ancak, küreselleşme ve liberal politikaların sonucu olarak, tasfiye edilerek yok pahasına yerli-yabancı şirketlere rant yaratma ve vurgun mekanizmalarını çalıştırmaları için, özellikle imalat sanayi, madencilik, metalurji, kimya ve tarım sektörlerinde faaliyet gösteren KİT'lere sadece üretimlerini devam ettirebilecek yatırım izni verilmiş, fakat rekabet koşullarını iyileştirecek yeni teknolojilere adaptasyon için gereken yenileme ve modernizasyon yatırımları yaptırılmamıştır. Sonuçta KİT'ler bir taraftan kaçınılmaz olarak yüksek maliyet-düşük gelir kıskaçına sokulmuş ve bilinçli olarak ağır borç batağına itilmişlerdir. Böylelikle özelleştirmelerin alt yapısını oluşturulmuş propaganda malzemesi olarak kullanılacak olan “devletin sırtında kambur” oldukları imajı yaratılmıştır.

Bu amaçla, ülkemizin maden- metalurji- kimya sektörlerinde özelleştirmelerin başlatılması için dönemin hükümeti tarafından, Rio Tinto'nun kurumsal yatırımcılarından Morgan Bank'a “Özelleştirme Master Planı” hazırlattırılmıştır.

İşte 1986 yılında başlatılan bu süreçte, her iktidar döneminde özelleştirme uygulamaları yapılmıştır. Ancak, acil eylem planında “özelleştirmeye çok önem verdiklerini” açıklayan AKP iktidarı ve uygulayıcı bakanı, kamunun ortak malı olan ve üretim alanlarında tek ve herşeye rağmen ayakta kalan ve kâr etmeye devam eden bu tesislerimizi “Babalar gibi satırım” sloganlarıyla babalarının malıymış (!) gibi uluslararası ve kendi yandaş şirketlerine arsa değerlerinin bile altında ve kamunun kendi parasıyla peşkeş çekmeye devam etmektedir.

İşte bugün buradan bir kez daha, kamunun elinde kalan son ve konumu itibarıyla stratejik metal olan birincil alüminyum üreten, satılma ve sonrası diğerleri gibi kapatılacak olacak Seydişehir Eti Alüminyum Tesislerinin en kısa zamanda Özelleştirme kapsamından çıkarılmasını, bu talan ve peşkeşe son verilmesi talebimizi hükümete iletiyoruz.

Bilindiği üzere, Seydişehir Eti Alüminyum Tesisleri **13.08.2003** tarihinde Özelleştirme Kapsam ve Programına alınmıştır. Ancak iktidar aldığı talimatlar doğrultusunda (Tesislerin özelleştirilmesi ancak enerji konumunun çözümünden sonra mümkün olabilir), satışın kolay yapılabilmesi ve tesisleri alanın kâr etmesi gerektiği ve bu nedenle (yıllardır tesislerle projelendirilen ancak tesislere hiçbir zaman verilmeyen) Oymapınar Barajını birlikte satmak üzere tesislere bağlandığını açıklamıştır.

O tarihten günümüze kadar ki sürede iktidar ve yöre milletvekilleri, çalışanların ve yöre halkının özelleştirmeye karşı direncini kırmak için; “Seydişehir Alüminyum Tesisleri kapanmayacak”, “Özelleştireceğiz, güzelleştireceğiz”, “Tesisleri alanlara yatırım ve istihdam şartı getireceğiz”, “Tesisleri alanlar fabrikayı sizlerle çalıştıracak”..... gibi argümanlarını kullanmaktadır. Ancak bu sözlerin birer

kandırmacadan ibaret olduğu, Eti Gümüş, Eti Elektrometalurji, Eti Krom işletmelerinde yaşanan özelleştirme uygulamaları ve sonuçlarıyla kanıtlanmıştır.

Aşağıda son bir yıl içinde ve sadece üç kuruluşumuzdaki özelleştirme uygulamaları ve tesislerde yaşananlar kısaca özetlenmiştir.

ETİ ELEKTROMETALURJİ A.Ş.

30.000 ton/yıl karpit, 11.500 ton/yıl ferrokrom, 7.300 ton/yıl silikoferrokrom, 5.000 ton/yıl ferrosilisyum ve 9.500 ton/yıl kapasiteli söderberg tesislerine sahip olan Eti Elektrometalurji A.Ş.'de bulunan %100 oranlarındaki İdare hissesinin özelleştirme ihalesi 29 Temmuz 2004 tarihinde sonuçlandırıldı. Karar Özelleştirme Yüksek Kurulu onayına sunuldu.

İhale Kayseri kökenli Aksu firmasında kaldı. Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun da onaylamasıyla yüzde 40'ı peşin, kalanı 40 ayda ödenmek üzere 15 milyon 320 bin ADB dolarına özelleştirilen tesislere ilişkin satış sözleşmesi imzalanacak.

Fabrika ve yan ünitelerinin yanı sıra 6 blok halinde 48 dairelik ve müstakil 9 dairelik lojman binaları, sosyal tesisleri, elektrik dağıtımını sağlayan yüksek gerilimli trafo merkezleri, su arıtma üniteleri ve onlarca araçtan oluşan makine parkı bulunmaktadır. Bunun dışında Antalya merkezde 355 bin 650 metrekarelik, Antalya merkez Kovanlık mevkiinde 17 bin 40 metrekarelik, Fethiye'ye yaklaşık 10 km. mesafedeki Karagedik mevkiinde de denize sıfır 373 bin 506 metrekarelik tapulu arazi de satış fiyatının içerisinde yer alıyor.

Tesisler satıldığında 24 Temmuz tarihi itibarıyla fabrikanın 12 trilyon TL civarında mal stoğu ve 9 trilyon alacağı (yaklaşık 14 milyon ABD \$) mevcuttur. Diğer özelleştirmelerdeki gibi tesisleri alanların kasasından bir şey çıkmamakta, üretim yapan bu tesisimiz de kısa bir süre sonra kapatılacak, 408 çalışanı kapı önüne konulacak, arsaları üzerinden rant elde edilecek ve madenlerimiz ham olarak ihraç edilecektir.

ETİ GÜMÜŞ A.Ş.

1977 yılında 1 milyon ton tüvenan cevher işleyerek yılda 122.4 ton gümüş üretimi esasına göre projelendirilen ve ülke gümüş ihtiyacının %45'ini karşılayan tesisler, Özelleştirme İdaresince, ETİ Gümüş A.Ş.'de bulunan %100 oranındaki kamu hissesinin blok satış yöntemiyle özelleştirilmesi amacıyla açılan ihalede yapılan 8 Mayıs 2003 tarihinde nihai görüşmeler sonucunda en yüksek teklifi 40 milyon ABD doları bedelle 3S Madencilik Seramik İnşaat Yapı Malzemeleri Dış Tic. A.Ş.'ne satılmıştır.

Ancak alıcı firmanın sözleşme yükümlülüklerini yerine getirmemesi nedeniyle ihale iptal edilmiştir.

2 inci kez açılan ihale, 6 Mayıs 2004 tarihinde tamamlanmış ve en yüksek teklifi 41.200.000 ABD doları veren Söğütseren Seramik Sanayi İnşaat Madencilik İthalat İhracat A.Ş firmasında kalmıştır.

“...Eti Gümüş'ün ihalesini kazanan Söğütseren Seramik Şirketinin daha önce iflası istenmiş, uçan kuşa borçlu, daha önemlisi devlete borçlu bir şirket olduğu belirtilerek, önceki ihaleyi alan 3S Madencilik Şirketiyle Söğütseren Seramik Şirketinin Yönetim Kurulu Başkanı Sabahattin Yıldız adında aynı kişi” olduğu belirtilmektedir.

Daha sonra 15.06.2004 tarihinde yapılan açıklamada;

Sögütsen Seramik Sanayi İnşaat Madencilik İthalat İhracat A.Ş. firmasının ATP İnşaat ve Ticaret A.Ş. firması birlikte Eti Gümüş A.Ş.'yi satın aldığı bildirilmiştir.

Devletin sırtında yük olduğu söylenen KİT'lerden biri olan ve granüle gümüş üreten Eti Gümüş, Özelleştirme İdaresi verilerine göre de kârlı bir şirkettir. Eti Gümüş 2002 yılını 17 trilyon lira net satış ve 782 milyar lira net kârla kapatmış. 2003 ilk üç ayında net satışlar 9 trilyon 590, net kâr ise 497 milyar lira olarak gerçekleşmiştir.

Tesisler satıldığında, 18 trilyon lirayı aşkın nakit parası, 19 ton satışa hazır gümüşü, şehir merkezinde yaklaşık hizmet binaları (4 milyon ABD Doları) ve 356 çalışanı bulunmaktadır. Tesisleri satın alan şirket çalışanları kapının önüne koymuş ve yerine asgari ücretten yeni işçiler almıştır.

ETİ KROM A.Ş.

1977 yılında üretime başlamış 150.000 ton/yıl yüksek karbonlu ferrokrom üretim kapasiteli, Elazığ ili Maden, Palu ve Dicle ilçelerinde toplam 11 adet kromit cevheri ve Elazığ ili Sivrice ilçesinde kuvarsit sahasına sahip olan tesisler Özelleştirme İdaresince, ETİ Krom A.Ş.'de bulunan %100 oranındaki kamu hissesinin blok satış yöntemiyle özelleştirilmesi amacıyla Nisan 2003 tarihinde başlayan ihale sürecinde üç kez ihaleye çıkmış, 4 Mayıs 2004 tarihinde 58 milyon 100 bin ABD Doları teklif veren iştigal konusu PVC olan Elazığlı Yıltaş firması (Keban Plastik) kazanmış ancak şirket ÖİB tarafından verilen uzatmalara rağmen Eylül ayına kadar ilk taksidini bile ödeyememiş, 14 Eylül 2004 tarihinde 2004/52 Sayılı Özelleştirme Yüksek Kurulu (ÖYK) Kararı gereğince, ihalede 58.050.000-ABD Doları bedelle en yüksek ikinci teklifi vermiş olan ve maden-metalurji sektörleriyle ilişkisi Rusya'dan ithal ettiği kömürü paketleyerek satmaktan öteye gitmeyen Yıldırım Dış Ticaret ve Pazarlama A.Ş. ile satış sözleşmesi imzalamıştır.

Tesisler satıldığında stoklarında 400.000 ton ham cevher (işlenmeden 130 \$/ton fiyatla satılsa 52 milyon ABD \$), 20.000 ton yüksek karbonlu ferrokrom (30 milyon ABD \$ yaklaşık 1500 ABD\$Ton,,,) ve kasasında nakit 2.1 trilyon TL mevcuttur. Kısaca, burayı satın alan şirket elini cebine atmadığı gibi üstüne para da kalmıştır.

Özelleştirme öncesi yaklaşık 1500 çalışanıyla tam kapasitede üretim yapan tesisler, özelleştirme sürecinde kapatılmış, bir süre %30 kapasiteyle çalıştırılmış, çalışan sayısı 450 işçiye düşürülmüştür. Son olarak, tesisleri satın alan şirket çalışanları işten çıkarmış ve bu enerji fiyatlarıyla tesisleri çalıştıramayacağını kamuoyuna açıklamıştır.

ETİ ALÜMİNYUM A.Ş.

Bugüne kadar Seydişehir Alüminyum Tesislerine de kapasite artırımına yönelik hiçbir yatırım yaptırılmamıştır (Tesisler kurulduğunda 60.000 ton/yıl ile o zamanlar 18.000 ton/yıl olan ülkemiz alüminyum ihtiyacının 3,3 katı fazla üretim kapasitesine sahipti, bugün ise ülke ihtiyacı 200 000 tonun üzerindedir). Tesisler, günümüze kadar sadece kapanma ve özelleştirme konuları sözkonusu olduğunda gündeme getirilmiş, hükümetler bugüne kadar aldığı özelleştirme kararlarından çalışanların ve kamuoyunun baskısı nedeniyle geri adım atmamak zorunda kalmışlardır.

Eti Holding uhdesinde 7 adet ruhsatlı maden sahası bulunmaktadır. Bu sahalarda halen 36 milyon ton civarında boksit rezervinin var olduğu bilinmektedir. Yılda yaklaşık 400.000 ton boksit üretimi mevcut

kapasite için yeterli olmaktadır. Boksit cevheri Bayer Prosesi olarak adlandırılan kimyasal esaslı bir teknikle işlenerek önce hidrat ve bundan da alüminyumun asıl hammaddesi olan alümina üretilmektedir. Mevcut kurulu alümina üretim kapasitesi 200.000 ton/yıl seviyesindedir. Elde edilen alüminanın büyük bir bölümünden (120.000 ton) elektroliz yöntemiyle 60.000 ton sıvı alüminyum üretilmektedir. Bu yöntemin uygulanmasında ihtiyaç duyulan yardımcı hammadde niteliğindeki anot pasta üretimi de yine tesislerde yapılmaktadır. Üretilen bu 60.000 ton alüminyum, çeşitli alaşım metalleri ile işlenerek yaklaşık 65.000 ton külçe ve ingot üretilmekte ve ülke alüminyum sektörüne satılmaktadır. Üretilen döküm ürünlerinin bir kısmı, mevcut haddehanelerde, piyasa talepleri doğrultusunda, profil, levha, rulo, şerit ve folyo şeklinde işlenerek piyasaya satılmaktadır. Kaldı ki, uçak sanayi, roket sanayi, silah sanayi,.. vb sahalarda vazgeçilmez bir metal olan Alüminyumun stratejik özelliği nedeniyle, bizim gibi ülkelerde birincil alüminyum üretiminin mutlaka devlet elinde olması gerekmektedir.

Alüminyum üretiminde enerji yoğun teknoloji kullanılmaktadır. Tesislerin projelendirilmesinde tüketilecek toplam elektrik miktarının 1,2 milyar kWh/yıl ve Sıvı Alüminyum üretim maliyeti içindeki payının da %19,2 olacağı öngörülmüş ve tesislerin enerji gereksinimini karşılamak amacıyla, Oymapınar Barajı ile birlikte projelendirilmiştir. Ne yazık ki, bu baraj tesislere verilmemiş ve Eti Alüminyum'un kullandığı enerji fiyatı ülkedeki artışa paralel olarak artmıştır. Tesis dünyada bu sektörde en pahalı enerji kullanan üreticidir. Dünyada sektörün kullandığı enerji fiyatı ortalama 2 Cent/kwh iken devlet bugüne kadar Seydişehir'e enerjiyi sübvansiyonlu halde 5.9 cent/kwh vermektedir. (50 milyon \$/yıl ile Enerji giderinin toplam giderler içindeki payı % 49'dur)

Oymapınar Barajının Eti Alüminyuma bağlanmasıyla enerji maliyeti 0,2 cent olmuştur. Bugün itibarıyla tesisler dünya da en ucuz birincil alüminyum üreten fabrika olmuştur.

Yukarıda örneklediğimiz ve ülkede yapılan benzeri özelleştirmeler sonucunda;

- ✓ Özelleştirilen işletmeler, değerlerinin çok altında hatta arsa bedellerinin de altında satılmıştır.
- ✓ Özelleştirilen işletmelerin satışa hazır stokları ve kasasındaki mevcut nakitleri satış bedelinden fazladır.
- ✓ Özelleştirilen işletmelerde üye işçiler işten çıkarılarak buralarda sendikasızlaştırma gerçekleştirilmekte ve yerlerine asgari ücret ve daha kötü çalışma koşulları ile çok az sayıda yeni işçi alınmaktadır.
- ✓ Özelleştirilen işletmelerde yıllardır çalışan bilgi birikimli teknik elemanlar ya emekliye zorlanmakta, ilgisiz kurumlara gönderilmekte ya da devletin havuzuna atılmaktadır.
- ✓ Özelleştirilen işletmelerde işletmeleri alan firmaların iştiğal konuları bile araştırılmamıştır.
- ✓ Özelleştirilen işletmelerin İhale Şartnamelerinde **üretim, yatırım, istihdam şartı** getirileceği söylenmesine rağmen, tüm şartnamelerde üretim için işletmelerin bir yıllık üretimi olan miktarın üç yılda üretilmesi şartı getirilmiş, bunun sağlanmaması halinde sadece 1 milyon ABD Doları ceza alınacağı, istihdam için ise şirket yapacağı istihdamda daha önce işletmeye çalışanlara öncelik vermeye çalışacaktır ibaresi yer almakta, yatırımlardan ise hiçbir ifadeye rastlanmamaktadır.
- ✓ Özelleştirilen işletmeler bakım, onarım gerekçeleriyle üretimlerini durdurmuşlardır.

- ✓ Özelleştirilen işletmelerde fabrikaları alanların sadece maden sahalarından ham cevher çıkararak ihraç etmeyi hedefledikleri anlaşılmaktadır.

TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası olarak hükümeti ve yetkilileri bir kez daha uyarıyoruz;

Türkiye’de maden ve metal olarak stratejik konumdaki ve şu anda dünyada en ucuz birincil alüminyum üreten ve tam kapasite, yüksek verimle çalışan, kendi kaynaklarıyla tesisi kapasite artırımı bağlamında modernize edebilecek güce erişen Eti Alüminyum A.Ş.’nin özelleştirilmesinden derhal vazgeçilmeli ve sonucu Çinkur akıbetine uğrayacak Eti Krom, Eti Gümüş, Eti Bakır ile birlikte eski konumuna Eti Maden İşletmeleri Genel Müdürlüğü’ne iade edilmelidir.

Bilinmelidir ki; TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası, Seydişehir Alüminyum Tesisleri’nin özelleştirilmesine karşı, işçiler, diğer çalışanlar ve tüm Seydişehir halkı ile bu haklı ve onurlu mücadeleyi birlikte vermeye devam edecektir.

TMMOB METALURJİ MÜHENDİSLERİ ODASI

EK-4

BASINA VE KAMUOYUNA

10 Kasım 2004

1999-2002 yılları arasında çalıştığı Eurogold-Normandy şirketinin Bergama-Ovacık Altın işletmesinden eleştirileri nedeniyle işten çıkartılan Maden Yüksek Mühendisi Hasan Gökvardar ve ailesi tehdit ediliyor.

Bilindiği gibi, Hasan Gökvardar, mühendislik mesleğinin ülkenin ve halkın yararına hizmet anlayışından hareketle, işyerindeki ve altın madenciliği konusundaki bilgilerini, gördüğü yanlışları kamuoyuyla ve sivil toplum kuruluşlarıyla paylaşmıştır.

Bunun üzerine altıncı şirket Eurogold- Normandy- Newmont Şn Gökvardar'ı susturabilmek, yıldırabilmek amacıyla şahsına yüksek miktartlı tazminat davası açmış ayrıca Ankara savcılığına başvurarak cezalandırılmasını talep etmiştir. Bilindiği gibi aynı şirket Jeoloji-Kimya-Metalurji Mühendisleri Odalarının ortaklaşa çıkardığı “Bergama-Ovacık Altın İşletmesi Girişimi Konusunda TÜBİTAK-YDABÇAG Uzmanlar Komisyonu Raporu'nun Eleştirisi” kitabı hakkında Jeoloji Mühendisleri Odasına 100 milyarlık tazminat davası açmış ancak mahkemeyi kaybetmiştir.

Ancak, son günlerde Hasan Gökvardar “mafyavari tehditler” almaktadır.

İsimsiz tehdit mektuplarında “Ovacık Altın Madeniyle ilgili açıklamalar yapmaması, yapması halinde zarar göreceği”nden bahsedilmekte, ayrıca araba kullanırken, aile bireylerinin evinin balkonunda, evin girişinde çekilmiş fotoğrafları da gönderilerek kendisine ve ailesine kolaylıkla ulaşabileceği ve zarar verebileceği ima edilmektedir. Son olarak sabaha karşı Hasan Gökvardar'ın evinin önündeki arabasının altındaki bir kişinin komşular tarafından farkedilip polisin aranması ve bu girişimin soruşturulmaya başlanması olayı yaşanmıştır.

Hasan Gökvardar, tüm bu yaşananların kendisini bildiklerini ve doğruları söylemekten vazgeçiremeyeceğini ve adaletin bunu yapanları bulacağı inancında olduğunu belirtmektedir.

Bizler aşağıda imzası bulunan kuruluşlar olarak;

Yetkililerden bu saldırıları girişimlerinin kaynağının ve amaçlarının bulunarak, Hasan Gökvardar ve ailesine yönelik tehditlerin ortadan kaldırılmasını talep etmekteyiz.

Ve; “kamunun ve ülkenin çıkarlarının korunmasında, yurdun doğal kaynaklarının bulunmasında, korunmasında ve işletilmesinde, çevre ve tarihi değerlerin ve kültürel mirasın korunmasında, tarımsal ve sınai üretimin artırılmasında, ülkenin ve toplumun erinç ve gönencinin temel alınması” ilkesiyle çalışan ve bu süreçte her türlü baskı, tehdit, kırım hatta cinayete varan uygulamalarla karşı karşıya kalan tüm çalışanların yanında olduğumuzu, bu çerçevede Hasan Gökvardar'a yönelik tehdidin kaynağını ortaya çıkarma ve hesabını sorma doğrultusundaki sürecin takipçisi olduğumuzu kamuoyuna bildiririz.

DİSK-Dev Maden Sen (Devrimci Maden İşçileri Sendikası) , TMMOB Çevre Mühendisleri Odası, TMMOB Jeoloji Mühendisleri Odası, TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası, ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği

EK-5

BASINA VE KAMUOYUNA

05 Şubat 2005

Türkiye yeni bir nükleer maceraya sürüklenmek üzeredir. Enerji Bakanı Hilmi Gülerin açıklamalarıyla birlikte, hükümetin 2011 yılından itibaren peşpeşe devreye girecek 3 nükleer santral yapma girişimi başlatılmıştır.

Bilimsel, teknik ve ekonomik gerekçelerle birlikte, dünyada yaşanan deneyimleri dikkate almayan AKP hükümeti, nükleer lobinin baskısıyla ülkemizi uçuruma doğru sürüklemektedir.

Pahalı Bir Tuzak

Nükleer santrallerin, tüm dünyada getirdiği mali külfetler ve göze alınamaz riskler yüzünden terk edilen bir "*çöp teknoloji*" olduğunu ve nükleer lobinin 37 yıldır Türkiye'yi bu batağın içine çekmek için gece gündüz çalıştığını çok iyi biliyoruz. Nükleer santraller, kuruluş maliyetleri en pahalı seçenek olmasının yanı sıra, lisanslama ve yüksek güvenlik giderleri, işletme ömürleri sonunda bırakılan binlerce ton atığın getirdiği mali ve çözümsüz teknik sorunlarla da hedeflenen bütçeleri altüst eden, çok pahalı yatırımlardır. Ülkemizde kurulması düşünülen toplam 4500 megavattlık (MW) üç santralin maliyeti 15 milyar doları bulurken, 30 yıl sonraki söküm ve depolama maliyetleri de yine on milyarlarca doları bulacaktır. Nükleer enerji; tüm sanayi alanlarında en pahalı ve en az yerli istihdam yaratan sektörlerden biridir. Ayrıca diğer ülkelerde standart dışı kalan ve pazarı olmayan bu santrallerin ülkemizde kurulması, diğer ülkelerde daha önce ödenen bedelleri halkımızın sırtına yükleyecektir.

Büyük Tehlike: Nükleer Atıklar ve Kazalar

Nükleer santrallerin en önemli sorunlarından biri olan radyoaktif atıklar, çözümsüz ve yalnızca bu günü değil, geleceğimizi de tehdit eden en önemli sorunlardan biridir. Henüz dünyanın hiçbir bölgesinde, nükleer atıkların saklanması için lisanslı, son depolama alanı bulunmamaktadır. Bu atıkların getireceği milyarlarca dolarlık ek maliyetler, nükleer taraftarlarınca hiç dile getirilmemektedir. Sadece Çernobil'de değil, Japonya'da da son 9 yılda meydana gelen kazalar, nükleer santrallerin güvenlik sorununun "eski teknoloji" masalıyla açıklanamayacağının en açık göstergesidir.

Temiz Enerji ve Verimlilik

Türkiye'de özellikle son 20 yılda, ülke çıkarları doğrultusunda enerji sektörü karar-destek sistemleri oluşturulmayarak, rant üzerine kurulu kısa vadeli enerji yatırımları desteklenerek, büyük potansiyeli olan rüzgar, jeotermal, biyokütle ve güneş gibi yenilenebilir ve temiz enerji seçenekleri görmezden gelinmiştir.

Üretim ve tüketimde enerjinin etkin kullanılması ile yenilenebilir enerji kaynaklarının değerlendirilmesi, uzun vadeli stratejik enerji planlarının hazırlanması ve çevresel güvenliğin tehdit edilmemesi öncelikle dikkate alınmalıdır.

Sonuç olarak, aşağıda imzası olan bizler; hükümetin nükleer maceradan biran önce vazgeçerek, insan ve doğaya duyarlı, temiz enerji kaynaklarına yönelmesini istiyoruz.

NÜKLEER KARŞITI PLATFORM

Elektrik Mühendisleri Odası (EMO), Çevre Mühendisleri Odası (ÇMO), Jeoloji Mühendisleri Odası (JMO), Metalurji Mühendisleri Odası (Metalurji MO), İnşaat Mühendisleri Odası (İMO), Kimya Mühendisleri Odası (KMO), Harita ve Kadastro Mühendisleri Odası (HKMO), Ziraat Mühendisleri Odası (ZMO), Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonu (KESK), Türkiye Devrimci İşçi-Sendikaları Konfederasyonu (DİSK), Enerji Sanayi ve Maden Kamu Emekçileri Sendikası (ESM), Yol Yapı Altyapı Bayındırlık ve Tapu Kadastro Kamu Emekçileri Sendikası (Yapı Yol Sen), Sağlık ve Sosyal Hizmet Emekçileri Sendikası (SES), Türkiye Ticaret, Kooperatif, Eğitim, Büro ve Güzel Sanatlar İşçileri Sendikası (Tez Koop İş), Türkiye Yazarlar Sendikası İzmir Temsilciliği, Türk Tabipleri Birliği (TTB), Çağdaş Hukukçular Derneği (ÇHD), Çağdaş Yaşamı Destekleme Derneği Genel Merkezi (ÇYDD), Mülkiyeliler Birliği, Tüketici Hakları Derneği (THD), Tüketici Dernekleri Federasyonu (TÜDEF), Tunceli Dernekleri Federasyonu, ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği, Türk Mühendisler Birliği Derneği (TMBD), Hasta Hakları Platformu, Muğla Kadın Dayanışma Platformu, Greenpeace Akdeniz, Avrupa Yenilenebilir Enerji Birliği Türkiye Bölümü (EUROSOLAR Türkiye), Doğu Akdeniz Çevre Dernekleri (DAÇE) Ortak Sekreterliği, Marmara Çevre Platformu (MARÇEP), Yeşiller, Gümüş-Çevre Derneği, Gökova Sürekli Eylem Kurulu, Anadolu Güneşi Kooperatifi, Çevre İçin Hekimler Derneği, Ekoloji Kollektifi, YAYÇED-Alanyayla Çevre Derneği, Muğla Çevre Geliştirme Derneği, Zonguldak Çevre Koruma Derneği, Ekolojik Yaşam Derneği (EKODER), Bodrum Habitat Çevre Kozası, Bodrumlu Gönüllüler Derneği, Sinop Çevre Dostları Derneği, İskenderun Çevre Koruma Derneği, Adana Çevre ve Tüketici Koruma Derneği (ÇETKO), Alanya Çevre Gönüllüleri, Antakya Çevre Koruma Derneği, Arkadaş Çevre Gurubu, Ceyhan Çevre Koruma Derneği, Diyarbakır Çevre Gönüllüleri Derneği (ÇEVGÖN), Erzin Çevre Koruma Derneği, İçel Çevre Dostları Derneği, İskenderun Çevre Koruma Derneği, Osmaniye Çevre Dostları Derneği, Samandağ Çevre Koruma ve Turizm Derneği, Tarsus Çevre Koruma Kültür ve Sanat Merkezi (ÇEKSAM), Batman Çevre Dostları Derneği, Toplumsal Ekoloji Grubu, Biga Çevre Derneği, Edirne Çevre Gönüllüleri Derneği, Kadıköyü Bilim Kültür ve Dostları Derneği (KADOS), Babaeski Yerel Gündem 21 Kent Konseyi, Denizli Çevre Meclisi, Özgürlük ve Dayanışma Partisi (ÖDP), Demokratik Halk Partisi (DEHAP), Devrimci Sosyalist İşçi Partisi (DSİP), Bağımsız Cumhuriyet Partisi Adana İl Örgütü, Adana SHP İl Gençlik Meclisi, Özgürlük Dayanışma-Almanya, Cezmi Ersöz, Prof. Dr. Türkel Minibaş, Av. Senih Özay, Av. Noyan Özkan, Av. Aysen Erdoğan, Melda Keskin, Ceylan Özerengin, Doç. Dr. Tanay Sıdkı Uyar, Doç. Dr. Ergin Duygu, Hasan Ertuğrul Akçaoğlu, Fatma Özdemir Yılmaz, Turgut Okkaya, Leziz Onaran, Erhan Gürsel Ersoy, Umur Gürsoy, Murat Atakan Çapan, Serap Sayın, Nihat Çavdar, Hilmi Çamurdan, Ruken Kızılar, Fahrettin Erdoğan, Ayşe Tosuner, Savaş Emek, Mustafa Sütlaş, Tamer Yılmaz, Mustafa Coşkun, Merthan Özcan, Solmaz Karabaşa, Emel Al.

EK-6

BASINA VE KAMUOYUNA

08 Mart 2005

toprağımızın, sağlığımızın, hukuk sistemimizin, çocuklarımızın geleceğinin kirletilmesinin önüne geçmek için!...

Bergama'da yaşanan çevresel-bilimsel-hukuksal kirlenme artarak devam ederken, geride bıraktığımız on yıl içerisinde başta Bergama köylülerinin toprağına ve geleceğine sahip çıkmaları adına yılmadan verdikleri onurlu mücadele Bergama yerelinden çıkıp tüm ülkede örnek bir hareket olmuştur. Ancak, bugün gelinen noktada büyük mücadele ve fedakarlıklarla elde edilen bu kazanım ve birikimi daha ileri, daha geniş ve yeni mücadele alanlarına taşımak bir ihtiyaç olmaktan çıkıp zorunluluk haline gelmiştir.

Bergama'da kesinleşmiş yargı kararlarıyla faaliyeti durdurulan işletmeci firmanın, AİHM tarafından verilen ve yakında verilecek diğer tazminat kararlarına da rağmen, faaliyetlerine yeniden başlayabilmek için, yargı kararlarını yok saymanın yollarını denemesi, Anayasa'da teminat altına alınan "sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkı"nızı elimizden almanın ısrarlı bir çabasıdır.

Toplumsal muhalefetin deneyim havuzuna bakıldığında, süreci engellemek isteyenlerin daha politik müdahalelerde bulunmasını, bakanlık ve hükümet düzeyinde daha doğrudan ve etkili mücadeleler verilmesini, siyasal karar alma süreçlerine müdahil olunmasını gerekli kılmaktadır. Çünkü Bergama'da hukukun üstünlüğü, yöre insanının kendi yaşamsal çevresi üzerindeki karar verme hakları çiğnenmektedir. Aralanan bu kapıdan girecek yeni çevre felaketlerinin başlangıç olarak gideceği adresler bugünden belli olmuştur: Tunceli, Erzincan, Uşak-Eşme, İzmir-Efemçukuru, Ordu-Ünye, Artvin, Tokat... ve yabancı şirketlerin binlerce kilometrekarelik ruhsatlar kapatarak şimdiden üşüştükleri ülke sathı!

Ülkemizin sahip olduğu doğal kaynakların, sağlıklı bir çevrede yaşama hakkımızın, emeğimizin, insan-yurttaş olarak onurumuzun; piyasanın, ulus ötesi tekellerin kar güdüsüne terk edilmesinin, yargı kararlarının hiçe sayılmasının önüne geçelim.

Biz aşağıda isimleri bulunan kurum ve kuruluşlar olarak önümüzdeki dönemde yukarıda açıklanan nedenlerle ülkemizin tümü için önemli riskler içerecek gelişmelere karşı birlikte omuz vermeye, deneyim ve birikimlerimizi ortaklaştırmaya yarayacak Beyaz Adımlar Platformunu oluşturduk, bir platform oluşturmak fikrini savunuyoruz. Soruna sahip çıkan hukuk ve bilim çevrelerini, meslek odaları ve sendikalar başta olmak üzere tüm demokratik kurum, kuruluş ve kişileri çağırıyoruz.

BEYAZ ADIMLAR PLATFORMU

Ankara 78'liler Derneği, DİSK Genel-İş, DİSK-Dev -Maden Sen, Ekoloji Kolektifi, Halkevleri, İnsan Hakları Derneği, KESK-ESM, ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, TMMOB Çevre Mühendisleri Odası, TMMOB Jeoloji Mühendisleri Odası, TMMOB Kimya Mühendisleri Odası, TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası, TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası, Türk Tabipler Birliği

EK-7

BASINA VE KAMUOYUNA

09 Mart 2005

Bergama Ovacık'ta siyanürle altın üretimi yapan ve şuanda yargı kararıyla kapalı olan Normandy Madencilik A.Ş'nin hisselerinin Koza Davetiye Mağaza İşletmeleri ve İhracat A.Ş. tarafından 2 Mart 2005 tarihinde satın alındığı açıklanmıştır.

Altıncı şirket Bergama Ovacık köylülerinin ve yöre insanlarının demokratik ve anayasal hakları için yıllardır verdikleri mücadelenin önünü kesmek amacıyla her yolu denemiştir. İnsanların temiz çevrede yaşama gibi en doğal talepleri, vatan hainliği suçlamasıyla mahkemelere dava konusu edilmiştir. Şirketin bu girişimleri her defasında hukuk duvarına toslamış ve şirket aleyhine, kamu yararına sonuçlanmıştır. Zaten kurulduğu günden beri hukuk dışı çalışan ve hukuki yönden bir kazanım elde edemeyeceğini kavrayan şirket mahkemelerin kapatma kararından sonra hukukun arkasına dolanma yolunu seçmiştir. Zamanın Ecevit iktidarı döneminde Avustralya Başbakanı yolladığı mektupta siyanürle altın işletmeciliği yapan tesislerinin açılması için ricalarını (!) bildirmişlerdir. Aynı içerikli mektup ilgili Bakanlıklar tarafından dönemin milletvekillerine de gönderilmiştir. Bu ricayı (!) kıramayan dönemin iktidarı, ülkesinin mahkeme kararlarını ve hukukun üstünlüğü ilkesini hiçe sayarak ülke menfaatleri (!) gerekçelendirilmesiyle "Bakanlar Kurulu Kararı" çıkararak işletmenin açılması ve siyanürle altın üretimine devam etmesi için izin vermiştir.

Şirket, hukuk kararlarını hiçe sayan bu izinle üretime başlamış ve bir daha ne zaman kapanırız endişesiyle üretim projelerindeki bildirimlerinin üzerinde üretim yapmıştır. Bu süreçte şirket el değiştirerek Amerikan kökenli Newmont Gold Company'ye satılmıştır. Nitekim "Keser döner sap döner, gün gelir hesap döner" misali 18 Ağustos 2004 tarihinde yine mahkeme kararı ile şirketin üretimi durdurulmuş ve işletme mühürlenmiştir (İşletme halen kapalıdır).

Normandy Madencilik A.Ş, Türkiye'deki insanların bu kararlı, büyüyen mücadelesinden ve kendilerinin kazanamama ihtimalinin ağır basması ve dünya piyasalarında durumların zayıflatacağı düşüncesinden olacak ki, onur meselesi yaptıklarını söyledikleri mücadelesinden vazgeçerek 24 Haziran 2004 tarihinde, Bergama Ovacık'taki %100 hissesini Kanada'lı madenci (vancouver kökenli) Frontier Pacific Mining Corporation şirketine 30 milyon AB Dolarına sattığını açıklamıştır.

Kapanmanın akabinde firma işletmeyi yeniden açtırabilmek amacıyla yeni bir Çevre Durum Raporu hazırlanmış ve bu raporu Çevre ve Orman Bakanlığı'na onaylattırmayı başarmıştır. Sıra imar izinlerin alınmasına gelmiştir. Şirket bu noktada tıkanmış ve bir ilerleme sağlayamamıştır. İşte bu noktada, o eski bildik ve denenmiş metodunun uygulamasına geçmiş ve bu defa Amerikanın Türkiye büyük elçisi Eric Edelman devreye sokulmuştur. Öyle ya Türkiye'nin bu tür davranışlara alışkın ve kabullenmiş olduğu bilinmektedir. Başbakanları Bush'ta Cargill'in probleminin çözülmesini Başbakanımızdan istemiş ve milletvekillerimiz de mecliste bu konuyu çıkarılacak yasaya (Endüstri Bölgeleri Yasasında Yapılacak Değişiklikler) monte etmeye çalışmışlardı. İşte buradan aldıkları cesaretle

Edelman 17 Eylül 2004 tarihli Bayındırlık ve İskan Bakanı Zeki Ergezen'e yolladığı dilekçesinde yazdığı gibi; "... Size, ABD'li Nevvmont Madencilik Şirketi'nin bir kolu olan Normandy Madencilik ile ilgili olarak yazıyorum. Normandy, İzmir yakınlarındaki Bergama'da bulunan Ovacık Altın Madeni'ni işletmektedir. Maden, 19 Ağustos 2004 tarihinde mühürlenmiştir. Normandy'nin bana verdiği bilgiye göre, şirket, Türk kanunlarının gerektirdiği üzere, 27 Ağustos 2004'te bir çevre izni almıştır. Görünüşe göre şimdi de, Sağlık Bakanlığı'ndan "Gayri Sıhhi Müesseseler Açılış İzni" gerekmektedir. Ancak Sağlık Bakanlığı'nın izin vermesi için ön şart, bakanlığınız tarafından bir "Toprak Kullanım Alan Planı'nın (İmar Planı) onaylanmasıdır. Bakanlığınız ise, 1998'de, İzmir Valiliği'ne, Ovacık Madeni'nin İmar Planını iptal etme talimatı vermiştir. İmar Planı iptal etme kararının gerekçesi çevre kaygılarıdır; ancak Ovacık Madeni bu kaygıları çoktan gidermiştir. Madenin açılması için tüm yasal zorunluluklar yerine getirildiğine göre, sizden istediğim, İzmir Valiliği'ne, iptal edilmiş İmar Planını tekrar yürürlüğe sokmasını tavsiye etmenizdir... Konuyla ilgili desteğiniz için teşekkürler." denilerek yine iktidarın desteği istenmiştir. ABD Büyükelçisi'nin bu küçük ricasını adeta emir telakki eden bakanımız Sn Ergezen, DOSYA : 350937804, SAYI: B.09.0.TAU.0.17.00.00 /2479 yazı ile İzmir Valiliği'nden " yapılan işlem hakkında dilekçe sahibine (ABD Büyükelçisi) bilgi verilmesini " istemiştir.

Ancak, bu defa işler şirketin isteği gibi olmamış, süreci yakından takip eden duyarlı kesimler tarafından Edelman'ın bu girişimi ortaya çıkarılarak, kamuoyuna yansıtılmış ve konu Sn Cumhurbaşkanı'na kadar iletilerek "Hukukun Üstünlüğü İlkesi"nin bir kez daha çiğnenmesine müsaade edilmemesini, Edelman'ın Persona non grata (istenmeyen şahıs) ilan edilmesi talep edilmiştir.

Şirketin her türlü girişime rağmen işletmeyi açtıramaması ve ülkede gelişen toplumsal muhalefet üzerine, satış anlaşması yapıldığı açıklanan Frontier Pacific Mining Corporation firması anlaşmadan vazgeçmiş olacak ki Nevvmont yeniden satış için arayışlara girmiştir.

Nihayet Koza Davetiye Mağaza İşletmeleri ve İhracat A.Ş., Mart ayında Bergama'da altın işletmeciliği yapan Normandy Madencilik A.Ş. firması ile yapılan görüşmeleri sonuçlandırdığını ve 40.000.000 USD Normandy Madencilik A.Ş. firması hisseleri ile 4.500.000 USD Gümüşhane'de altın üretmek amacıyla faaliyette bulunan Dedeman Madencilik A.Ş. ile Normandy Madencilik A.Ş.'nin müşterek ortaklığı Mastra A.Ş. firmasının Normandy Madencilik A.Ş.'ye ait %50 oranındaki hisselerini; 20.000.000 USD'lik kısmın peşin ödendiğini, vadeli kısmın toplam tutarı 24.500.000 USD olup ödeme zamanları, 10.000.000 USD üretimin başlama tarihinden itibaren 6 ay sonra defaten, 10.000.000 USD üretimin başlamasını takip eden 18. aydan başlayarak her üç ayda bir 1.000.000 USD ödenmek üzere 10 taksit, 4.500.000 USD onbeş ay sonra başlayarak her üç ayda bir 450.000 USD ödenmek üzere 10 taksit üzerinden %60 oranındaki kısmı sermayesine %99.04 oranındaki iştirak ettikleri ATP İnşaat ve Ticaret A.Ş. firması, %40 oranındaki kısmı Koza/İpek Holding A.Ş. tarafından toplam 44.500.000 USD'a satın aldıklarını İMKB'na bildirmiştir. Normandy Madencilik A.Ş., 100 milyon USD yatırım yaptıklarını söyledikleri bu tesisi önce 30 milyon USD'a Frontier Pacific Mining Corporation şirketine sonra da 40.5 milyon USD'a Koza Davetiye'ye satarak kirlettiği çevrenin

sorumluluklarından ve kapatma masraflarından kurtulduğunu zannetmektedir. Yeni madenci Koza Davetiye işletmeyi satın alır almaz;

- Türkiye'de 6 bin tonun üzerinde altın potansiyelinin bulunduğu,
- Atık barajında su ve doğal çamurdan başka bir şey depolanmadığı,
- Bunun yanı sıra iddia edildiği gibi Bergama Altın Madeni siyanürle altın aranmadığı,
- Tesisin yaptığı yatırımlarla bir zarar vermediğinin görüldüğü,
- Devletin onayını görüp, daha sonra bu tesise talip oldukları,

şeklindeki açıklamalarından da anlaşılacağı üzere Koza Davetiye, işletmeyi açtırabilmek için Normandy Madencilik A.Ş'nin bıraktığı noktadan ve aynı metotlarla halkı yanıltmaya ve yetkilileri baskı altına almaya çalışacağını sinyallerini vermektedir.

Ancak, Koza Davetiye bilmelidir ki, yıllardan beri Bergama'daki siyanürle altın üretimi yapan Normandy Madencilik A.Ş bu argümanları kullanarak halkı ve yetkilileri kandırmaya çalışmış ancak başarılı olamayınca şirketi satmak zorunda kalmıştır. İşte bu nedenle Koza Davetiye bu tesisi almakla Normandy Madencilik A.Ş'nin kirli mirasını almıştır.

Bu durum Normandy Madencilik A.Ş'nin ve sorumluların yükümlülüklerini ortadan kaldırmamaktadır. Yörede bozulan doğal denge, zaman geçirilmeden onarılmalı, onarım için yapılacak harcamalar ve doğan zararlar doğal dengeyi bozana, kirlenene ya da kirlenmesine göz yumanlara ödetilmelidir.

Ve bilinmelidir ki; Siyanürle altın üretimi yaparak çevreyi kirleten yabancı şirketin yerini yerli bir şirketin alması bu gerçeği değiştiremeyeceği gibi üretim yapılması için izin verilmesinin de bir kılıfı olamaz.

Bu karar ancak orada yaşayan ve o toprakların asıl sahibi olan Bergama köylüleri tarafından verilir. Onların kararı ise bugüne kadar verdikleri onurlu mücadelelerine devam etmektir.

Bugüne kadar, Bergama'ya gelen Avustralya, Amerika kökenli şirketler halka rağmen siyanürlü altın üretimi işletmeciliğini her türlü yolu deneyerek yapmayı denemişler ancak "geldikleri gibi gitmişlerdir". Bugün de KOZA DAVETİYE gelmiştir. Ancak bilinmelidir ki, onun da gidiş davetiyesini, Bergama'nın kirlenmemiş toprakları üzerinde yaşamak isteyen insanları ve hukuk çıkaracaktır. Biz aşağıda imzalan bulunan Beyaz Adımlar Platformu bileşenleri, yaşam alanlarını ve geleceklerini korumak için bugüne kadar çokuluslu dünya şirketleriyle her platformda mücadele eden Bergamalılarının verdikleri bu onurlu mücadelenin yanında olduğumuzu ve birlikte yürüteceğimizi bildiriyoruz.

BEYAZ ADIMLAR PLATFORMU

EK-8

BASINA VE KAMUOYUNA

13 Mart 2005

Bergama'da/Türkiye'de Neler Oluyor ???

Bergama köylüsünün işletmenin çevresel riskler taşıdığı yönündeki tepkileri ve kendi yaşam alanlarına sahip çıkma bilinci, dünyaya örnek gösterilen bir çevre hareketini yaratmıştır. 15 yıldır devam eden direniş sürecinde TTB, Barolar Birliği, Sendikalar, TMMOB ve bağlı Odalar ile Bilim İnsanları, çalışmalarıyla yer almıştır. Bu ortak mücadele ile konunun ulusal ve uluslararası kamuoyunda tüm ayrıntılarıyla yer alması sağlanmıştır.

Danıştay 1997 yılında, Bergama Ovacık Altın Madeni'nin işletilmesinde kamu yararı bulunmadığı ve projenin çevresel riskler taşıdığı yönünde karar vermiştir. Kararın gereği, Newmont Normandy Madencilik A.Ş.'nin faaliyetlerini sonlandırmasıdır. Ancak yargı kararına karşın şirketin faaliyetleri durmamış, aksine 57. Hükümet tarafından 29.03.2002 tarihinde alınan P.2002/4 sayılı Prensip Kararı ile tesisin faaliyetine devam etmesine olanak sağlanmıştır.

Bu noktada, şirket tesis inşaatına usulsüz bir şekilde devam etmiş, bir yıllık deneme üretimi adı altında başlayan üretim çalışmaları, uluslararası altın tekellerinin ve yerli ortaklarının hukuk dışı bir dizi işlem ve çabalarının sonucu olarak bugün için kaçak üretim yapma iznine dönüştürülmüştür.

Ancak, mahkeme kararlarını aşmak amacıyla alınmış olan gizli Prensip kararı ile ilgili olarak açılan dava sonucunda Danıştay 6. ve 8. Dairelerinin ortak heyetince verilen 23 Haziran 2004 tarihli yürütmeyi durdurma kararı vermiş ve bunun üzerine, madenin faaliyeti 19 Ağustos günü durdurulmuştur. .

Yörede bozulan doğal dengenin zaman geçirilmeden onarılması, onarım için yapılacak harcamaların ve doğan zararların doğal dengeyi bozana, kirletene ya da kirlenmesine göz yumana ödetilmesi ve yıllardır sürdürülen mücadelede sürekli olarak mahkeme kararlarının aşılarak madenin faaliyetine izin verilmesi nedeniyle hukuk devletine güvenleri sarsılan, hukuksal güvenlik duygusunu yitiren yurttaşlarımızın, güvenlerinin yerine gelmesi için çalışmalar yapılması gerekirken tam da “Bu ülkeyi kim yönetiyor?” dedirtecek bir olay yaşanmıştır. ABD Büyükelçisi Eric Edelman, Bayındırlık ve İskan Bakanı Zeki Ergezen'e gönderilen 17 Eylül 2004 tarihli resmi yazıda mahkeme kararlarıyla kapatılan madenin yeniden açılması için gerekli imar planı izninin yeniden verilmesi amacıyla İzmir Valiliği'ne tavsiyede bulunulmasını istemiştir.

Ne ironiktir ki, tüm dünyaya örnek bir demokratik toplumsal mücadele yaşatan Bergama Köylüleri'nin “Alman Vakıfları tarafından kışkırtıldığı” söylendi ve yazıldı, hatta bu yüzden casusluk suçlaması ile Devlet Güvenlik Mahkemesinde yargılandılar ve beraat ettiler.

- Şimdi ABD Büyükelçisi ne yapıyor ?
- ABD Büyükelçisinin ricası ile verilmeye başlayan izinler ile Bayındırlık ve İskan Bakanlığı ve Çevre ve Orman Bakanlığı neyi ispat etmeye çalışıyor ?

Yaşanan tüm bu süreçler “**ışığında**”;

1. Bayındırlık ve İskan Bakanı’na tavsiye mektubu gönderen Büyükelçi Edelman, 18 Nisan 1961 tarihli Birleşmiş Milletler-Diplomatik İlişkiler Hakkında Viyana Sözleşmesi’ni açıkça ihlal etmiştir. Bu bakımdan anılan sözleşmenin 9/1 maddesi uyarınca Bay Edelman'ın Persona non grata (istenmeyen şahıs) ilan edilmesi,
2. Şu ana kadar verilmiş olan izinlerin iptal edilmesi,
3. Yörede bozulan doğal denge, zaman geçirilmeden onarılmalı, onarım için yapılacak harcamalar ve doğan zararlar doğal dengeyi bozana, kirletene ya da kirlenmesine göz yumana ödetilmesi,
4. Hukuk devletine güvenleri sarsılan, hukuksal güvenlik duygusunu yitiren yurttaşlarımızın, güvenlerinin yerine gelmesi için çalışmalar yapılması gerekmektedir.

BEYAZ ADIMLAR PLATFORMU

Ankara 78'liler Derneği, DİSK Genel-İş, DİSK-Dev -Maden Sen, Ekoloji Kollektifi, Halkevleri, İnsan Hakları Derneği, KESK-ESM, ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, TMMOB Çevre Mühendisleri Odası, TMMOB Jeoloji Mühendisleri Odası, TMMOB Kimya Mühendisleri Odası, TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası, TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası, Türk Tabipler Birliği

EK-9

BASINA VE KAMUOYUNA

17 Mart 2005

Hükümeti Uyarıyoruz! ERDEMİR'den Elini Çek

Demir-çelik sektörü, dünyada olduğu gibi Türkiye ekonomisinde ve sanayisinde lokomotif sektör olma özelliğine sahiptir. Ülkelerin demir-çelik sanayinde gözlenen gelişmeleri ile kalkınma süreçleri arasındaki bu yakın ilişki, demir-çelik ürünlerinin hemen hemen bütün endüstriyel alanlara (inşaat, otomotiv, demiryolu, gemi, tarım aleti, beyaz eşya ve daha pek çok cihaz ve eşya üretimine) girdi vermesinden kaynaklanmaktadır.

Kurtuluş Savaşı sonrası ülkenin ulusal sanayisinin kurulması ülkenin inşası ve dışa bağımlılıktan kurtarılması amacıyla, 26 Mart 1926 da "Demir Sanayiinin Tesisine Dair 786 Sayılı Kanun" çıkarılmıştır. Ve altı yıl sonra ilk çelik fabrikası, 1932 yılında Kırıkkale'de Askeri Fabrikalar Genel Müdürlüğü bünyesinde kurularak, her türlü takım çelikleri, makine yapı çelikleri ve az miktarda inşaat çelikleri üretimine başlamıştır.

İlk ağır demir sanayinin temeli ise, maden kömürü havzasına yakın oluşu, demir yolu güzergahında bulunuşu ve jeolojik konumu nedeniyle, 3 Nisan 1937'de Karabük'te kurulmuş ve işletme üniteleri, 1 Haziran 1939 tarihinden itibaren, 150.000 ton çelik kapasitesi ile faaliyete geçmiştir. Gelişmeye paralel olarak artan talep nedeniyle Karabük Demir-Çelik Tesisleri, 1950 yılından sonra yurtiçi talebi karşılayamaz olmuş ve tüketiciler bu açığı ithalat yoluyla karşılamak zorunda kalmışlardır.

Ülkenin yeniden çokuluslu çelik tekellerine bağımlı hale gelmesi ve büyük miktarda dövizin yurtdışına aktarılmasını önlemek için ikinci demir-çelik tesisi kurulması gündeme gelmiştir. Ancak, ülkede yeterli yerli sermayenin olmaması nedeniyle %50 den fazla hissesi kamu ait olmak üzere "Özel Statü"de yeni bir entegre demir-çelik tesisi kurulması için 28 Şubat 1960 tarihinde 7462 sayılı özel bir Kanun çıkarılarak Ereğli Demir-Çelik Tesislerinin özel bir şirket olarak kurulması sağlanmıştır. Eylül 1961'de tesisin yapımına başlanmış ve tesis çok kısa bir sürede 1965 yılının Mayıs ayında, 470 bin ton kapasite ile faaliyete geçmiştir.

Ülkenin gelişimine paralel olarak, sanayileşmenin artan çelik talebini karşılayabilmek için 3. bir entegre demir-çelik tesisinin daha kurulması gündeme gelmiş ve 3 Ekim 1970'te; İskenderun Demir-Çelik Fabrikalarının temeli atılarak, 1975'ten itibaren kademeli bir şekilde işletmeye alınmıştır.

Zaman içinde dönemin iktidarları ülke sanayisinin lokomotifi olan bu güzide tesisleri yandaşlarının rant kapısı ve siyasi emellerinin arka bahçeleri olarak kullanmışlar ve IMF ve Dünya Bankasının Özelleştirme Politikalarının alt yapısını oluşturan KİT'ler devletin sırtında kamburdur imajının yaratılması içinde tesislerin yenileme-kapasite arttırma yatırımları için kaynak vermemişlerdir. Yıllardır bu tesisleri zarar etmeye mecbur bırakmışlardır.

İşte bugünkü iktidar tarafından; Babalar gibi satırım, satılmayacak hiçbir şey yok... gibisinden sloganlarla ve anlayışla, içindeki stok ve nakitleriyle "Özelleştirme" yapıyor aldatmacası ile alana adeta hediye edilen sanayi tesislerimiz bir bir kapanmaktadır.

Bu gidişle çıkarılan madenleri katma değeri yüksek ara veya uç ürünler üreterek ülke sanayisine hammadde verecek tesislerimiz kalmayacaktır. İktidarın “Madencilerin önünü açacağız” diye övünerek çıkarttığı yeni Maden Yasasıyla da madenlerimizin ham olarak yurt dışına satışının önü iyice açılmıştır. Türkiye çok yakında tamamen çok uluslu şirketlere hammadde veren ve yine onlardan ara veya son ürün alan bir ülke haline gelecektir. İthal edilen malzemelere bakıldığında bu gerçek açıkça görülmektedir.

Önümüzdeki günlerde sıra ERDEMİR’dedir

“Parayı veren düdüğü çalar, paranın rengi olmaz.” anlayışı ile ülkenin stratejik konumdaki entegre (madenden uç ürün üreten) tesisi ERDEMİR kamuya ait hisselerinin, önümüzdeki günlerde satılması planlanmaktadır.

Dünya demir-çelik devleri nefeslerini tutmuş bekliyorlar. Özelleştirmede uzmanlaştığı söylenen ÖİB, büyük bir acemilik (!) örneği göstererek, özelleştirmelerin yapıldığı ülkelerde danışmanlığını yaptığı birçok demir-çelik tesisine bu yolla sahip olduğu bilinen dünyanın en büyük demir-çelik üreticisi olma yolundaki İngiliz Mittal firmasını Erdemir’in satışı için kendine danışman olarak seçmiştir.

Özelleştirmeden sorumlu Bakan Kemal Unakıtan Meclis Soru önermesine verdiği yazılı cevapta, ERDEMİR’in Özelleştirmesi başlığı altında ERDEMİR’in özelleştirilmesinin nedenleri özelleştirme felsefesini; “...ERDEMİR’in dünya piyasalarına tam entegrasyonun sağlanması. Türk demir çelik sektöründe kalitenin artırılması ve uygun ürün yelpazesinin oluşturulması yoluyla verimli çalışacak pazar ortamlarının yaratılması. ERDEMİR’in stratejik faaliyetlerinin ve modern üretimin devamı için gerekli olacak yatırımın sağlanması ve garanti altına alınması. Uygun istihdamın garanti altına alınması ve sosyal normlara uygun çalışma ortamının sağlanması. Çevre standartlarına uygun olarak ERDEMİR’in verimli ve karlı olarak faaliyetlerini sürdürmesi,” diye açıklamaktadır.

Oysa bu felsefe ve nedenlerin ERDEMİR’İN gerçeğiyle ilgisi yoktur;

ERDEMİR Grubu bünyesinde, ERDEMİR ve İSDEMİR’le birlikte toplam 9 bağlı şirket bulunuyor. Grubun lokomotifi olan Ereğli Demir Çelik (ERDEMİR)’in geçen yılki net dönem kârı ise 463 milyon dolar olduğu. Grubun, geçen yıl ham çelikte yakaladığı üretim artış hızı ile dünya sıralamasında Çin’den sonra ikinci olduğu ve 2004 yılında 6,8 milyon ton üretim ve 3,2 milyar dolar satış geliri elde ettiğini beyan etmiştir. 2004 yılında 333 milyon dolar yatırım yaparken kapasite ve ürün çeşitliliğini artırarak Ülke ihtiyacını karşılamak amacıyla devam eden yatırımların değerini 1,1 milyar dolar olarak açıklamıştır. ERDEMİR, yarattığı kaynaklarla yatırımlarını finanse etmiş, maliyet açısından sektördeki diğer üreticilerle rahatça rekabet edebilir konuma gelmiştir.

ERDEMİR’in yönetiminin de belirttiği gibi bu başarıyı yakalamasında en önemli payın istihdam ettiği (15.000 çalışan) çalışanları ve onların üretime verdikleri katkı ve çalışma barışıdır. Bu da uygun istihdam ve sosyal normlara uygun çalışma ortamının sağlanmasıyla başarılabilir. Oysa, özelleştirilen tüm tesislerde satın alan şirketin daha düşük ücretli işçi çalıştırılması için tesis işçileri kapının önüne konulmaktadır.

Çevre yaptırımları nedeniyle kendi ülkelerindeki tesislerini çevre yaptırımlarının olmadığı yada yabancı şirketlerce kolayca aşılacağı ülkelere taşıyan veya o ülkelerdeki tesisleri ele geçiren çok uluslu

şirketlerin ülkemizin çevre sorunlarına ne kadar hassas olduğu bilinmez değildir. Kamuoyu buna Cargill örneğinde yaşananlarla tanık olmuştur.

Bugün sahip olduğu; İSDEMİR, ERDEMİR-Maden (Ülkemizin en önemli demir cevheri ve tek pelet üreticisi konumunda olan DİVHAN A.Ş), ERDEMİR-Lojistik, ERDEMİR–Romanya, EÇSM, Erenco ve Çelbor (Türkiye'nin tek dikişsiz boru üretim tesisi) ürettiği kaliteli ürünleri, tesislerinin kapasitesi ve konumu, Ereğli ve İskenderun'da sahip olduğu liman tesisleri ile önemli bir bölgesel güç olma özelliğine ve ülke sanayisi için stratejik bir konuma sahiptir.

ERDEMİR' in ürettiği ürünleri kullanarak (inşaat, otomotiv, demiryolu, gemi, ziraat-tarım makineleri, beyaz eşya ve daha pek çok cihaz ve eşya üretiminde) ülkede bu sektördeki kuruluşlara hammadde sağlayan ve dünya fiyat dalgalanmaları karşısında satış fiyat ve şekillerini yerli sanayici lehine kullanabilen bu şirket yabancı tekellerin eline geçtiğinde, şirket kendi politikalarını ve stratejilerini uygulayacağından ERDEMİR' in bugüne kadar uyguladığı bu belirleyici özelliği ortadan kalkacaktır.

ERDEMİR'in gerçek satış nedeni ve felsefesi iktidarın sıcak para ihtiyacının karşılanması amacıyla halkın %46,12 hissini satmak istemesidir.

Bu satışı yapmaya çalışan iktidarı bir kez daha uyarıyoruz

- Erdemir'in özelleştirilmesi ile sadece Erdemir değil, Erdemir'e bağlı İsdemir, Erdemir-Maden, Erdemir-Lojistik, Erdemir–Romanya, EÇSM, Erenco ve Çelbor'da yok pahasına satılarak ülkenin ulusal demir çelik sanayisi ve demir madenleri de çokuluslu tekellerin eline geçeceği,
- Ülke demir çelik sanayisi, planlaması ve stratejisinin, çok uluslu tekellerin kendi kar politikalarına terk edilmiş olunacağı,
- Erdemir'in ürettiği ürünleri kullanan yerli sanayimizin yabancı şirketin insafına bırakılacağı,
- Erdemir'de istihdam edilen 15.000 çalışanın işine son verileceği,
- Erdemir Tesisleri'ne bağlı olarak iş yeri kuran ve geçimlerini temin eden Ereğli esnafı ve halkının bu olanaklarını kaybedeceği,
- İşten çıkarma dalgasının başlamasıyla Ereğli'den göçün başlayacağı,
- Ülkenin bu sektörde de dışa bağımlılığının artacağı,

bu sonuçlar ülkede satılan diğer sanayi tesislerimizde yaşanmıştır. Erdemir'de de bunlar yaşanacaktır.

İşte bu nedenlerle, ülkemizin Çelik üreticisi ülkeleri arasında 12. sırada bulunan önümüzdeki dönemde Avrupa'da 3. sıraya yükseleceği öngörülen demir-çelik sanayinin ve buna bağlı alt sektörlerin yaşaması için, halkın sahibi olduğu hisselerin hiçbir şekilde doğası gereği maksimum kar anlayışı temelinde çalışan yerli-yabancı şirketlerin eline geçmemesi, blok veya piyasaya arz yöntemleriyle satılmaması gerekmektedir.

İktidarı bu satıştan vazgeçmeye, demir çelik sanayimizin çokuluslu tekellerin eline geçmemesi için mücadelemize devam edeceğimize ve Ereğli'den yükselen bu satışa karşı çıkan yerel güçlerin verdikleri mücadelede yanlarında olduğumuzu bildiririz.

TMMOB METALURJİ MÜHENDİSLERİ ODASI

EK-10

BASINA VE KAMUOYUNA

07 Mayıs 2005

Bergama'da yaşanan çevresel, bilimsel, hukuksal kirlenme artarak devam ederken, geride bıraktığımız on yıl içerisinde başta Bergama köylülerinin toprağına ve geleceğine sahip çıkmaları adına yılmadan verdikleri onurlu mücadele Bergama yerelinden çıkıp tüm ülkede hatta dünyada örnek bir hareket olmuştur. Bergamalıların bu örnek direnişu bugün Uşak-Eşme, Artvin-Cerattepe, Çanakkale-Kazdağı, Tunceli-Ovacık, İzmir-Efemçukuru bölgelerindeki insanların direnişlerine bayrak olmuştur. Bergama'da atılan ilk adımlar, ülke genelinde yaşam hakkına, toprağına ve geleceğine sahip çıkan insanlar için örnek olmuştur.

Ancak bugün gelinen noktada büyük mücadele ve fedakarlıklarla elde edilen kazanımlar ve yargı kararları yerli bir şirket aracılığı ile çiğnenmek istenmektedir.

Yargı kararlarının hiçe sayılarak verilen izinle Normandy Madencilik A.Ş. (18 Ağustos 2004 tarihinde tekrar kapanıncaya kadar) iki yıl içinde geceli-gündüzlü çalışarak bir anlamda madenin kaymağını yurtdışına götürmüştür. Yabancı şirket, 18 Ağustos sonrası Bergamalıların kararlı mücadelesi sonucu yön değiştirerek hisselerini ve yarattığı kirliliğı yerli bir firma olan Koza Davetiye'ye devretmiştir. Nitekim, Koza Davetiye'nin ilk işi kamuoyunu yanıltıp ilgili kurum ve kuruluşları baskı altına alabilmek amacıyla bugüne kadar söylenen yalanlara Normandy Madencilik A.Ş.'nin bıraktığı yerden devam etmek olmuştur.

Koza Davetiye'nin bu girişimi yabancı şirketin başlattığı, AİHM tarafından verilen karara da rağmen, faaliyetlerine yeniden başlayabilmek için, yargı kararlarını yok sayma çabalarının devamıdır. Ve Anayasa'da teminat altına alınan, halkın "sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkı"nı ellerinden alma çabasıdır.

Hukuk dışı yollarla siyanürle altın işletmeciliğı yapan bu işletmeyi yerli paravan bir şirkete devrederek mücadeleyi kendilerince saptırmak istemektedirler. Ülkenin dört bir yanında siyanürle altın işletmeciliğı yapacak diğer yabancı şirketler, çalışmalarına başlayabilmek için bu mücadelenin sonucunu dört gözle beklemektedirler.

"Beyaz Adımlar Platformu" ve "İzmir-Bergama, Eşme, Sivrihisar Havran / Küçükdere Elele Hareketi" olarak bugün buradan yetkilileri bir kez daha uyarıyoruz!

Toprağı kirletenin, "sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkı"nı gasp etmek isteyeninin, yerli bir firma olması, bu gerçeklerin üstünü örtemeyecektir.

Biz aşağıda imzalan bulunan "Beyaz Adımlar Platformu" ve "İzmir-Bergama, Eşme, Sivrihisar Havran / Küçükdere Elele Hareketi" bileşenleri, yaşam alanlarını ve geleceklerini korumak için bugüne kadar çokuluslu dünya şirketleriyle her platformda mücadele eden Bergamalıların ve ülkenin diğer yörelerinde verilen bu onurlu mücadelelerin yanlarında olduğumuzu ve birlikte yürüteceğimizi bildiriyoruz.

BEYAZ ADIMLAR PLATFORMU

İZMİR-BERGAMA, EŞME, SİVRİHİSAR HAVRAN / KÜÇÜKDERE ELELE HAREKETİ

EK-11

BASINA VE KAMUOYUNA

02 Haziran 2005

13 Ağustos 2003 tarihinde Özelleştirme kapsamına alınan 60.000 ton/yıl kapasiteli Seydişehir Eti Alüminyum tesisleri için son teklif verme süresi 10 Haziran 2005 tarihinde sona ermektedir. Tesislerin enerji gereksinimini karşılaması amacıyla birlikte projelendirilen Oymapınar Barajı Eti Alüminyum alan firmanın kâr etmesi gerekçelendirilmesiyle Eti Alüminyuma devredilerek tesisler satışa çıkarılmıştır. Oymapınar'ın bağlanmasıyla bugün Eti Alüminyum, dünyada en ucuz birincil alüminyum üreten entegre (madenden katma değeri yüksek uç ürünler üreten) tesis olma özelliğine sahip olmuştur.

Eti Alüminyum çalışanları, fabrikadan ayrılan önemli sayıda personel nedeniyle canlarını dışlerine takıp izinlerini bile kullanmayarak üretim yapmaktadırlar. Özeleştirme kapsamındaki fabrika, 2004 yılında inadına 64.200 ton üretim yaparak üretim rekoru kırmış ve 26.7 milyon US Dolar kâr etmiştir. Aynı zamanda 2003 yılından bugüne Seydişehir çalışanları ve halkı iş-aş kapısı fabrikalarını özelleştirme kapsamından çıkartma mücadelesi de vermektedirler.

Seydişehirliilerin bu onurlu mücadelesi ne yazık ki düne kadar basın ve kamuoyunun gündemine gelememiştir. Ta ki Fabrikayı satın almak isteyen şirketler fabrikayı gezmek isteyinceye kadar. Firmalar sanki orada bir savaş varmışçasına can güvenliği talebinde bulunmuşlardır. 30 kişinin güvenliğini sağlamak üzere Konya'dan getirilen polis ve jandarma bir gün öncesinden fabrikaya yerleştirilmiştir. 23 Mayıs günü yaklaşık 2500 kişilik polis ve jandarma fabrika içinde işçinin, fabrika dışında halkın üzerine cop, biber gazı, göz yaşartıcı bomba ve panzerle saldırarak firmalara fabrikayı gezdirmek istemişlerdir. Ancak, işine ve aşına sahip çıkmak isteyen Seydişehirliilerin kararlı direnişi karşısında fabrikayı gezememişler ve geri dönmek zorunda kalmışlardır. Ve o gün Seydişehir ilk defa medyada geniş bir şekilde yer almıştır.

Seydişehirliilerin bu onurlu özelleştirme karşıtı örnek direnişi Türkiye'de yankılanmış ve Seydişehirliilere ülkenin her kesiminden dayanışma mesajları gelmiştir.

Seydişehir'den çıkarak dalga dalga yükselen bu hareketi engellemek için ertesi gün 24 Mayıs tarihinde Başbakan; "Tesisler modern değildir. Tesisler tamamen ilkelleşmiştir. Modern teknolojiden uzaktır." diyerek aslında alüminyum üretim teknolojisini bilmediğini açıklamıştır. Çünkü, bugün dünyada alüminyum üretimi "Soderberg veya pre-baked" anodlu hücrelerle yapılmaktadır. Yine bugün dünyada alüminyum üretiminin % 40'ı Başbakanın ilkel dediği Seydişehir'deki teknoloji ile yapılmaktadır.

"Komünist rejimler bunu yapmış, başarmış. Bunlar bile bu işi başarmışlar, biz şimdi bunun karşısına dikiliyoruz." demesini ise, oralarda Yeltsin döneminde yapılan özelleştirmelerin mafyavari yöntemlerle nasıl talana dönüştüğünü ve adına Oligark denilen zenginlerin yaratıldığını ve bugün hepsinin yurtdışına kaçarak oralarda yaşadığını bilmediğinden veya bilgilendirilmediğinden

kaynaklandığını düşünmekteyiz. Putin'in 11 Mayıs 2005 tarihinde ülke doğal kaynaklarının ve stratejik sektörlerinin yabancı yatırımlardan yasal olarak korunmasına karar vererek yasa taslaklarının 1 Kasım 2005 tarihine kadar hazırlanması emrini verdiğini hatırlatırız.

Başbakan'ın Seydişehir'deki direnişi muhalefet partilerine ve marjinal gruplara yüklemesi Seydişehir çalışanlarının ve halkının verdiği iş-aş mücadelesini saptırma gayretidir. Doktorlar ve sağlık görevlilerinin insanca yaşam için verdikleri demokratik hakları çerçevesindeki mücadelelerine de "marjinal bir grubun yaptığı gösterilerdir" dememiş miydi?

Bugün Eti Alüminyum'da yarın Erdemir'de, Tüpraş'ta, Petkim'de verilen mücadelenin yanında olmak söylendiği gibi marjinal değil, ülkeye sahip çıkmak ve yurtseverlik görevidir. "Bu iş sadece ideolojiktir" diyenler bilsin ki, evet bu bizim ideolojimizdir.

Başbakanın açıklamalarına destek vermek amacıyla Özelleştirme İdaresi Başkanı Metin Kilci, 26 Mayıs 2005 tarihinde Eti Alüminyum özelleştirme stratejisinde kamuoyunda tartışılan kaygıları ortadan kaldıran düzenlemeler yapıldığını, ancak, tartışmaların bu düzenlemelerin kamuoyunun yeterince bilgilendirilmemesinden kaynaklandığını ifade ederek basını ve kamuoyunu kendince bilgilendirmiştir.

Oysa şartnamenin, ÖİB'nin biran önce sat-kurtul mantığıyla yapılmış diğer özelleştirme şartnamelerinden hiçbir farkı yoktur. Seydişehir'den yükselen ve Türkiye ile bütünleşen direnişi kırmak için, şartlar konuldu şeklinde yapılan açıklamalarla üstü örtülmeye çalışılan gerçekler ise şöyledir;

Yatırım Şartı

Yatırım şartı da koyduk diyebilmek için öylesine konmuş bir maddedir. Çünkü, yatırımın ne için (üretimi arttırmak için mi?) yapılacağı bile belirtilmemiştir. Yani, Antalya'daki liman tesislerine yatırım yapılırsa, bu da bir yatırım olup, üretim ve kapasite artırımıyla ilgili olmayacaktır. Bu konuda şartnamede hiçbir açıklayıcı ve de bağlayıcı madde bulunmamaktadır. Üretim şartı maddesinde de üretimin 60.000 ton/yıl üzerinden belirlenmesi yatırımın üretimi arttırmaya yönelik olmadığını kanıtlar.

Maden İhracatı

Maden ihracatına görünürde bir kısıtlama getirilmiştir. Ancak, Türkiye'nin gerek ikili anlaşmalar gerekse çok taraflı uluslararası anlaşmalar kapsamında verdiği taahhütler dikkate alındığında, bu türden hammadde ihracatının kısıtlanmasına yönelik bir düzenlemenin uygulanabilirliği mümkün değildir.

Şartnamenin bu maddesinde en önemli husus **ALÜMİNA İHRACATI** unutulmuş (!) yada konmamıştır. Alüminyum üretiminin ana hammaddesi olan alüminanın ne kadarının ihraç edileceğini belirten bir madde yoktur. Tesisleri alan şirket, elektrolizhaneleri modernize edeceğim gerekçesiyle kapatarak, sadece alümina üretebilir, ve ürettiği alüminayı kendine ait diğer tesislerinde alüminyum üretimi için kullanabilir veya yine Seydişehir'de ürettiği alüminanın tamamını ihraç edebilir. Şartnamede bunu önleyici madde yoktur. Gelecekte bunun böyle yapılacağından kimsenin kuşkusu olmamalıdır.

Üretim Şartı

Bu madde, alanın herhangi bir yatırım yapmadan 49 yıl süreyle bu fabrikayı kendi çıkarları doğrultusunda kullanmasının önünü açmaktadır. İlginçtir ki, şartnamede üretimin eksik yapılması veya yapılmaması halinde ceza maddesi bulunmamaktadır.

Peki o zaman kapasite artırılmayacaksa, istihdam yaratılmayacaksa biz bu fabrikayı niye satıyoruz?

Oymapınar Hes'in Kullanımı

Şartnamede “Elektrik üretim lisansını almasını gerektirecek şekilde bir takvim yılı içerisinde Enerji Piyasası Düzenleme Kurulu tarafından belirlenen orandan daha fazla elektrik enerjisini satmayacağını kabul, beyan ve taahhüt eder.” şeklindedir.

Alıcı şirketin Oymapınar'ın enerjisini satılabilmesi için konulmuş bir madde olup, miktar konusu her zaman değişebilir izlenimi açıkça görülmektedir.

Nitekim şartnamede olmamasına rağmen ÖİB Daire Başkanı Arzu Akın'ın KİT Komisyonu'nda “Otoprodüktör lisansı uyarınca, şirketin, kendi ihtiyacı dışında kalan elektriği, üretimin yüzde 25'ini aşmamak şartı ile satabilecek” şeklinde bir açıklamada bulunması haklılığımızın göstergesidir.

KİT Komisyonu üyeleri de, söz konusu elektrik satış hakkının bile şirketi alacak firmalar açısından son derece kârlı bir alan olduğuna işaret etmiştir.

Çalışanlara İlişkin Hükümler

ÖİB Başkanının, “Çalışanlara ilişkin olarak yapılan düzenleme ile hiç kimsenin özelleştirme nedeniyle iş akdi feshi sözkonusu olmayacaktır. Bu hususun şartnamede açık olarak düzenlenmiş olduğunu düşünüyoruz..” şeklindeki açıklaması ise, kamuoyunu yanlış bilgilendirmenin ötesinde fabrikalarını sattırmamak için mücadele veren Seydişehir çalışanlarının ve halkının kararlı mücadelesini kırmak için söylenen bir kandırmacadan ibarettir.

Şartnameye sonradan eklenen “İhalenin KURUL tarafından onaylanmasını müteakip 4857 Sayılı İş Kanununa tabi olarak ŞİRKET'te çalışan mevcut daimi işçilerin istihdamına ilişkin hususlar ALICI ve İDARE arasında imzalanacak HİSSE SATIŞ SÖZLEŞMESİ'nde belirlenecektir.” maddesi ile sanki mevcut işçiler korunacakmış izlenimi verilmeye çalışılmaktadır.

Bu madde, alıcı şirketin işe alacağı yeni işçilerin işi öğrenmeleri için Alüminyum üretiminin özel durumu nedeniyle eski işçilerin bir süre istihdamına devam etme mecburiyetinden dolayı konmuştur. Şartnamede bu süre en fazla 6 (altı) ay olarak düşünülmüştür.

Çünkü ÖİB'nın fabrikanın işleyişinden habersiz olduğunu gösteren şartnamenin ilk halinde “çalışanların hizmet akitleri HİSSE SATIŞ SÖZLEŞMESİ'nin yürürlüğe girdiği tarih itibariyle, ŞİRKET'in kamu tüzel kişiliği sona ermeden önce feshedilecektir. Ve “ŞİRKET hisse satış sözleşmesinin yürürlüğe girmesinden sonra yapacağı istihdamda daha önce ŞİRKET'te çalışanlara öncelik vermeye çalışacaktır.” şeklinde yer almaktaydı.

Bu madde “fabrikanın şalteri indirilince durdurulacak” ve “işçisi kapının önüne konulacak” düşüncesiyle hazırlanmıştı. Oysa Eti Alüminyum tesisleri durdurulamaz-sürekli

çalışması gereken bir teknolojiye sahip bir tesistir. Ve tesisi alacak şirketin fabrikaları işletecek elemanları temin edebilmesi için zamana ihtiyacı vardır.

Bu nedenle yapılan uyarı üzerine ÖİB 15 Mart 2005 tarihinde açtığı ihaleyi üretimin kesintiye uğramadan satış yapılabilmesi için 7 Nisan 2005 tarihinde iptal etmiş ve kandırma maddesini eklemiştir.

Eğer denildiği gibi “iş akdi feshi söz konusu olmayacak” ise şartnameye neden açık hüküm olarak konmamakta ve “İş Sözleşmelerinin HİSSE SATIŞ SÖZLEŞMESİ imza tarihini müteakip 6 (altı) ay içerisinde kıdem tazminatına hak kazanacak şekilde sona ermesi halinde” tazminatlar alıcı şirket tarafından değil de devlet tarafından ödenmektedir?

Seydişehir Alüminyum Tesisleri, şartname maddelerinden açıkça görüldüğü gibi özelleştirme adına kasasındaki nakiti, stoklarında paraya çevrilebilir ürünleri, maden sahaları, Antalya’da limanı, sosyal tesisleri ve Oymapınar Barajıyla ederinin çok altında bir fiyatla satılmak istenmektedir.

ETİ Alüminyum A.Ş.’ni talip olabilecek AVRASYA HOLDİNG (sahte plakalı araçlarla Seydişehir’e gelen grup), RUSAL, GLENCORE, BBF PARTNERS, ALUCHEM, ALFERON+ROSENBLATT, SNS, NOBEL GRUP (İngiliz+Çin+Hint sermayesi), ALCOA, IMRAG, ALRO-ÇALIK ENERJİ, ASSAN A.Ş, BEYTEKS, ANADOLU ORTAK GİRİŞİMİ, TÜRCAS PETROL A.Ş., EKZİM EPG, ADO MADENCİLİK, YILDIRIMLAR, LİMAK, DEMİR EXPORT, PARK HOLDİNG vb şirketlerden hangisi alırsa alsın, kendi kar amaçları doğrultusunda çizecekleri stratejinin ülke yararına olmayacağı açıktır. Ve bu stratejik tesisimizin mutlaka kamunun elinde olması gerekmektedir.

23 Mayıs 2005 tarihinde, bugüne kadar kendilerine iş-aş kapısı olan fabrikalarının kapsımın önünde etten duvar olup, yerli-yabancı firmaların güvenliğini sağlamak adına kendilerine yapılan coplu, biber gazlı, göz yaşartıcı bombalı müdahaleye rağmen direnen Seydişehir işçisi ve halkının devam eden bu onurlu mücadelelerinde her zaman yanlarındayız.

TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası olarak Hükümeti, Eti Alüminyum A.Ş.’nin ve ülkedeki diğer özelleştirme uygulamalarından bir kez daha vazgeçmeye çağırıyoruz.

TMMOB METALURJİ MÜHENDİSLERİ ODASI

EK-12

BASINA VE KAMUOYUNA

09 Haziran 2005

“KOZA” DAN ŞİDDET ÇIKTI” !!!!

Bergama’da 15 yıldır süren çevreye, doğaya, toprağa, hukuka, ülkeye, bilcümle hayata sahip çıkma mücadelesi, yeni bir sürece evrildi. Onca yıldır yaşanan çevresel, bilimsel, hukuksal kirlenme artarak devam ederken, AİHM de dahil olmak üzere tüm yargı kararlarını by-pass ederek üretime başlayan KOZA Altın Şirketi, 5 Haziran Dünya Çevre Günü’nü Bergama Çamköy de kutlamak isteyen Meslek Odaları, Sendikalar, Çevre Örgütleri ile siyanürlü altına karşı mücadele yürüten Eşme’den, Efem Çukuru’ndan, Artvin-Cerattepe’den, Tunceli-Ovacık’tan gelen yerel inisiyatiflere taşlı yumurtalı saldırıda bulunmuştur.

Bergama Köylüleri’nin Anayasa’da teminat altına alınmış olan “yaşam hakkı” ve “sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkını” koruma adına uzun yıllardır verdikleri demokratik mücadele, hiçbir zaman şiddete dönüşmemiş, köylülerin meşru ve onurlu mücadelesi Bergama yerelinden çıkıp tüm ülkede hatta dünyada örnek bir hareket olmuştur.

Ancak 1989 yılında Eurogold’la başlayan Normandy-Newmont’la devam eden bilimi, tekniği, etiği, ve hukuku yok sayma süreci; bugün KOZA Altın Şirketi ile devam etmektedir. Büyük mücadele ve fedakarlıklarla elde edilen kazanımlar ve yargı kararları yok sayılarak uygulanmamaktadır.

KOZA DAVETİYEDEN SALDIRGANLIĞA DAVET !!

Hukuksuzluğa devam eden KOZA Altın Şirketi şimdi de tehlikeli bir oyunu sahneye koymaktadır. Yıllarca bir arada kardeşçe, barış içinde yaşayan köylüleri, işsizlik sorununu sömürerek karşı karşıya getirmek istemekte ve provakasyona davetiye çıkarmaktadır. Oynanan oyun topluma mal olmuş bir mücadeleyi saptırmak, kamuoyunu yanlış yönlendirmektir.

Çevreye ve insan sağlığına verdiği zararlar nedeniyle kapatılması yönünde yargı kararları bulunan Bergama-Ovacık Altın İşletmesi’nin yeni sahibi KOZA Altın Şirketi yaşanan hukuksuzluğa karşı anayasal haklarını kullanan ve demokratik tepkilerini ortaya koyan kişi ve kurumlara karşı 5 Haziran günü açıkça şiddet kullanmıştır. Yurttaşların Anayasal hakkı olan seyahat özgürlüğü, toplantı ve gösteri yapmaları gasp edilmiştir.

Beyaz Adımlar Platformu Olarak;

Yaşanan saldırıların asıl sorumlusunun yargı kararlarının gereğini yerine getirmeyen yetkililer olduğunun altını çiziyoruz.

Bilindiği üzere, defalarca “kamu yararı ve hukuk devleti ilkesine aykırı” olduğu gerekçesiyle idare mahkemeleri ve danıştay tarafından verilen yürütmeyi durdurma ve iptal kararları her defasında uygulanmamıştır. Öyle ki konu ile ilgili olarak AİHM’nin 10 Kasım 2004 tarihli kesinleşmiş kararı da hiçe sayılmıştır. Bundan cesaretlenen işletmeciler firma, madenin faaliyete başlaması yönünde Çevre ve

Orman Bakanlığı nezdinde yeniden girişimde bulunarak adeta yargıya ve hukuk devletine meydan okumuştur.

En son İzmir Valisi tarafından, İl Özel İdaresi Yasası'na aykırı olarak İl Genel Meclisi'nin kararı olmadan kapatılması yönünde çok sayıda kesinleşmiş yargı kararı olan işletmeye Gayri Sıhhi Müesseseler Açılma Ruhsatı verilmiş ve 20 Mayıs 2005 günü işletme yeniden faaliyete başlamıştır. İzmir Valisi'nin bu uygulaması KOZA Altın Şirketi yetkililerini hukuk tanımazlık konusunda daha da cesaretlendirmiş, öyle ki yöre insanlarına ve yasal haklarını kullanan yurttaşlara fiili şiddet kullanmaktan çekinmemişlerdir.

ŞİDDET “KOZA” SINDAN ÇIKTI!!!

Bergama-Ovacık Altın İşletmesi'ni satın aldığı ilk günlerde basına verdiği demeçlerde, yöre halkının yaşam hakkını savunmak adına gösterdiği direnci kırmak için “yerli şirket olmanın avantajını” kullanacağını açıklayan KOZA yetkililerinin, Dünya Çevre Günü'nde yaşanan olaylar karşısındaki tutumlarına bakılırsa; muradlarının saldırganlık ve zorbalık olduğu görülecektir. Unutulmamalıdır ki yabancı da olsa yerlide olsa maksimum kar ve sömürüyü hedefleyen işletmelerin merkezinde doğa ve insan sevgisine yer yoktur. Hatırlatmak isteriz, en büyük yer altı kaynağımız olan bor madenlerimizi on yıllarca dışarıya kaçıran yabancı şirketin adı da TÜRK BORAKS'dı.

Beyaz Adımlar Platformu Olarak;

Koza Altın şirketi, yalnızca Bergama'nın havasını, suyunu, toprağını, sosyal dokusunu kirletmekle kalmayıp, hukukun üstünlüğünü, hukuk devleti ilkesini de kirletmeye devam etmektedir. Yargı kararlarının uygulanması için devletin tüm yetkili birimlerini göreve çağırıyoruz.

Ne yazık ki, 5 Haziran günü yaşanan olayların sorumluları hakkında halen yasal soruşturma başlatılmamıştır. Beyaz Adımlar Platformu bileşenleri olarak Cumhuriyet Savcılarını harekete geçmeye çağırıyoruz.

Beyaz Adımlar Platformu şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da yaşam alanlarını ve geleceklerini korumak için mücadele eden halkın yanında yer alacak ve tüm hukuksuz gelişmelerin takipçisi olacaktır.

BEYAZ ADIMLAR PLATFORMU

Ankara 78'liler Derneği, DİSK Genel-İş, DİSK-Dev –Maden Sen, Ekoloji Kolektifi, Halkevleri, İnsan Hakları Derneği, KESK-ESM, ODTÜ Öğretim Elemanları Derneği, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, TMMOB Çevre Mühendisleri Odası, TMMOB Jeoloji Mühendisleri Odası, TMMOB Kimya Mühendisleri Odası, TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası, TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası, Türk Tabipler Birliği

EK-13

BASINA VE KAMUOYUNA

17 Haziran 2005

ÖZERKLEŞTİRME, HALKA ARZ VE KİRALAMA DA ÖZELLEŞTİRME DİR

Bilindiği üzere, 13 Ağustos 2003 tarihinde 60.000 ton/yıl kapasiteli Seydişehir Eti Alüminyum Tesisleri ve Oymapınar Barajı, Eti Alüminyum'u alan firmanın kâr etmesi gerekçelendirilmesiyle Eti Alüminyum'a devredilerek özelleştirme kapsamına alınmıştır. Oymapınar Barajı'nın bağlanmasıyla Eti Alüminyum, dünyada en ucuz birincil alüminyum üreten entegre (madenden katma değeri yüksek uç ürünler üreten) tesistir. Bugün bu tesisin teklif değerlendirilmesi yapılacaktır.

Seydişehir Alüminyum Tesisleri, şartname maddelerinden açıkça görüldüğü üzere ve diğer özelleştirme uygulamalarında olduğu gibi; kasasındaki nakiti, stoklarında paraya çevrilebilir ürünleri, maden sahaları, Antalya'da limanı, sosyal tesisleri ve Oymapınar Barajıyla ederinin çok altında bir fiyatla satılacaktır.

Fabrikalarının özelleştirme kapsamından çıkarılması için tek yürek, tek yumruk olan Seydişehirli, 2003 yılında mücadeleyi yürütmek üzere Türkiye'de bir ilki gerçekleştirerek tüm bileşenleri içeren Şehir Meclisini kurmuşlardır. Sürekli eylemliliklerde bulunan Eti Alüminyum çalışanları ve Seydişehir halkının özelleştirme karşıtı mücadele süreci, 23 Mayıs 2005 tarihinde iş-aş kapısı olan fabrikalarının kapısının önünde etten duvar olup, yerli-yabancı firmaların güvenliğini sağlamak adına kendilerine yapılan coplu, biber gazlı, göz yaşartıcı bombalı saldırıya direnişleriyle taçlanmıştır.

Seydişehirli, bu onurlu özelleştirme karşıtı örnek direnişi Seydişehir sınırlarının dışına taşmış, Türkiye'de yankılanmış ve Seydişehirli, ülkenin her kesiminden dayanışma mesajları gelmiştir.

O güne kadar Seydişehirli, özelleştirme karşıtı mücadelelerinde görülmeyen Hak-İş Konfederasyonu Genel Sekreteri ve Çelik-İş Sendikası Genel Başkanı bir açıklama yaparak; Seydişehir'deki yaşanan olayları, özelleştirmedeki yanlış uygulamalara, hükümetlerin sağlıklı bir özelleştirme politikalarının olmayışına bağlamış ve çözüm için ise ilgili tarafları bir araya gelerek politikalar belirlemeye çağırmıştır.

Hak-İş ve Çelik-İş'in özelleştirmeye karşı olmadığı bu açıklamasıyla bir kez daha görülmektedir. Sendikanın Seydişehir Şubesinin önderliğinde Eti Alüminyum işçisinin ve Seydişehir halkının fabrikalarının özelleştirme kapsamından çıkarılması için verdikleri mücadeleyi hiçe sayarak, hükümetle yapacağı pazarlıklarda bu mücadeleyi koz olarak kullanma amacıyla olduğu görülmektedir.

Şehir Meclisinin mücadelelerini Ankara'ya taşıma eylemini Hak-İş sadece kendisine mal etmeye çalışmıştır. Sendikanın Seydişehir Şubesinin ve Şehir Meclisinin özelleştirme karşıtı bu onurlu mücadeleye destek vermek isteyen kurum ve kuruluşlara mitinge davet çağrısının yapılması taleplerine

kulaklarını tıkayarak Özelleştirme Karşıtı mücadeleyi ortaklaştırmamış ve hiçbir kurum ve kuruluşa çağrı yapmamıştır. Hak-İş'in bu tutumuna rağmen meslek odaları, sendikalar, siyasi partiler ve demokratik kitle örgütleri mitinge katılarak Seydişehirli Ankara'da yalnız bırakmamışlardır.

Son olarak 15 Haziran 2005 tarihinde Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önündeki çelenk eylemine ve basın açıklamasına, Seydişehir mücadelesine destek veren kuruluşların davet edilmesini bırakın, mücadelenin temel taşı olan Şehir Meclisi ve Seydişehir halkına haber bile verilmemiştir.

Hak-İş Genel Başkanının 15 Haziran 2005 tarihinde yaptığı basın açıklamasında; bizim bilgilerimizden, deneyimlerimizden ve reel politikalarımızdan faydalanmalıdırlar diyerek hükümeti Eti Alüminyum Tesislerinin özelleştirilmesi için anlaşmaya davet etmiştir. Seydişehir işçisinin ve halkının özelleştirmeden vazgeçilmesi mücadelesini hiçe sayarak "Özerkleştirilebilir, Halka Arz Edilebilir ya da Kiraya Verilebilir" şeklindeki önerisiyle de özelleştirme modellerini hükümete sunmuştur.

Hak-İş, bilgilerimizden, deneyimlerimizden ve reel politikalarımızdan faydalanmalıdırlar diyerek örneklediği Kardemir ve İsdemir'deki uygulamalarıyla işçileri ve kamuoyunu yanıltma gayretinden biran önce vazgeçmelidir. Çünkü, övünerek verdiği bu örnekler iflas etmiştir. Kardemir işçisine ait hisseler el değiştirmiş ve bugün Kardemir'e belli bir grup hakim olmuştur. İsdemir'de de durum aynı olacak ve yarın Erdemir satıldığında alan firma İsdemir'e de sahip olacaktır.

İşte bu nedenlerle önerilen özelleştirme modelleri ile Eti Alüminyum Tesislerinin de akıbetinin aynı olacağını Seydişehir işçisi, Seydişehir halkı ve ülke kamuoyu bilmektedir.

Ancak, burada unutulmuş Seydişehir işçisinin üretimden gelen gücünün bilincinde olduğu, yıllardır örgüt ve sendika sürecinde aktif katılımcı rolü, mücadele deneyimi ve üst düzeydeki mücadele refleksini kullanabilme yeteneğidir. Hiç kuşkusuz aynı yetenek ve değiştirebilme özelliği Seydişehir halkında da vardır. Bu nedenle Seydişehir mücadelesi üzerinden nemalanmak isteyenler bir kez daha düşünmelidirler. Seydişehir işçisinin ve halkının son günlerde attıkları " Bizi satanı bizde satarız" sloganı bazı yerlerde çok dikkate alınmalıdır. Tek yolun mücadele ve direniş olduğunu bilmelidir.

Fabrikalarının özelleştirme kapsamından çıkarılması için tek yürek, tek yumruk olan Seydişehir işçisi, halkı ve Şehir Meclisi geçmişte olduğu gibi bugünde bu özelleştirmeyi durdurabilecek yüreğe ve güce sahiptir.

TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası olarak bir kez daha Seydişehir işçisinin ve halkının bu özelleştirme karşıtı direnişlerinde yanlarında olduğumuzu bildiriyor, Hükümeti, Eti Alüminyum Tesislerinin ve ülkedeki diğer özelleştirme uygulamalarından bir kez daha vazgeçmeye çağırıyoruz.

TMMOB METALURJİ MÜHENDİSLERİ ODASI

EK-14

BASINA VE KAMUOYUNA

13 Ekim 2005

Geleceğimize Sahip Çıkıyoruz

10 Ağustos 2005 gün ve 25902 sayılı Resmi Gazete’de yayınlanarak yürürlüğe giren “İşyeri Açma ve Çalışma Ruhsatlarına İlişkin Yönetmelik” ve 21 Haziran 2005 gün ve 25852 sayılı Resmi Gazete’de yayınlanarak yürürlüğe giren “Madencilik Faaliyetleri İzin Yönetmeliği” ile tarihi, kültürel ve doğal varlıklarımızı, çevresel değerleri ve geleceğimizi yok sayan, kuralsız/ilkesiz sanayileşme anlayışı ortaya konulmuştur.

Dava konusu yönetmelikler; İlgili Bakanlıklar tarafından çıkartılabilecekken, Bakanlar Kurulu tarafından çıkartılarak, yönetmelik olmaktan öte bir anlamda TÜZÜK niteliği kazandırılmaya çalışılmıştır. Tüzükler Anayasa’nın 115. maddesi gereğince Danıştay’ın incelemesinden geçirilmesi gereken işlemlerdir. Çevre ve insan sağlığı açısından büyük önem taşıyan bu konularda, ilgili Meslek Odaları ve Kuruluşların görüşlerine başvurulmadan yapılan düzenlemeler, Danıştay incelemesinden de kaçırılmıştır. Daha önce Mahkeme Kararlarının arkasından dolaşan anlayış, şimdi de Danıştay Denetiminden kaçmaktadır.

“İşyeri Açma ve Çalışma Ruhsatlarına İlişkin Yönetmelik” ile, Gayri Sıhhi Müesseseler Yönetmeliği yürürlükten kaldırılmış, Sağlık ve Çevre Bakanlıklarının yetkileri yok edilmiş, 30 tondan düşük kapasiteli LPG dolum istasyonlarının da yer aldığı ikinci sınıf gayrisıhhi müesseseler etrafındaki sağlık koruma bandı bulundurma zorunluluğu ve yer seçimi izni kaldırılmış, ÇED olumlu belgesi almış olan birinci sınıf gayrisıhhi müesseseler için yer seçimi ve tesis kurma incelemesi kaldırılmış, yerel yönetimlerin karar organları olan İl Genel Meclisi ve Belediye Meclisleri’nin yasal görev ve yetkileri kısıtlanmış, her türlü izin ve ruhsat işlemleri oldu bittiye getirilmiştir.

“Madencilik Faaliyetleri İzin Yönetmeliği” ile, ÇED Yönetmeliğinin Ek V listesinde bulunan “DUYARLI YÖRELER” deki sınırlamalar ortadan kaldırılarak, insana ve çevreye rağmen her yerde madencilik faaliyetleri yürütülmesi sağlanarak, doğal çevrenin geri dönüşü olmayacak şekilde tahrip edilmesinin önü açılmıştır.

Dünyanın doğal kaynaklarının 3’te 2’sinin tüketildiği, topraklarımızın, ormanlarımızın, kıyılarımızın ve su kaynaklarımızın korunamadığı, nehirlerimiz, göllerimiz ve yeraltı suyu kaynaklarımızın hızla kirlendiği bir dönemde yapılması gereken, gelecek nesillerin de ihtiyaçlarını göz önünde bulundurarak, doğal kaynakların koruma/kullanma dengesinin sağlanmasıdır.

Üzerimize düşen sorumluluğun bilinciyle hareket eden TMMOB Çevre, Jeoloji, Metalurji ve Ziraat Mühendisleri Odaları olarak; Özel Çevre Koruma Bölgelerimize, Su Havzalarımıza, Sulak Alanlarımıza, Tarım Alanlarımıza, Ormanlarımıza, Milli Parklarımıza, Meralarımıza, Kıyı Alanlarımıza ve Kültür ve Tabiat Varlıklarımıza sahip çıkarak, “İşyeri Açma ve Çalışma Ruhsatlarına

İlişkin Yönetmelik” ve *“Madencilik Faaliyetleri İzin Yönetmeliğinin”* ilgili maddeleri hakkında yürütmeyi durdurma ve İPTALİ istemiyle dava açtık.

İlgili Yönetmeliklerdeki çekincelerimizin yer aldığı dava dilekçeleri, Odalarımızın internet sitelerinde (www.cmo.org.tr, www.jmo.org.tr, www.metalurji.org.tr, www.zmo.org.tr) yer almaktadır.

Bilimi ve hukuku yok sayan, yağma ve talan uygulamalarının karşısında mücadelemizi sürdüreceğimizi kamuoyuna duyururuz.

TMMOB Çevre Mühendisleri Odası, TMMOB Jeoloji Mühendisleri Odası , TMMOB Metalurji Mühendisleri Odası, TMMOB Ziraat Mühendisleri Odası

EK-15

BASINA VE KAMUOYUNA

28 Şubat 2006

Oyak, Erdemir’de Taktik Olarak Geri Çekilmede

Bilindiği üzere Odamız Erdemir ihale sürecinde her platformda bu satışa karşı çıkmış basın açıklamaları ve yazılarımız ile gerçekleri kamuoyuna aktarmıştır. 17 Mart 2005 tarihindeki **“Hükümeti Uyarıyoruz! ERDEMİR’den Elini Çek”** basın açıklamamızda ;

Erdemir’in özelleştirilmesi ile sadece Erdemir değil, Erdemir’e bağlı İsdemir, Erdemir-Maden, Erdemir- Lojistik, Erdemir–Romanya, EÇSM, Erenco, Çelbor ve üç denizdeki limanları da yok pahasına satılarak ülkenin ulusal demir çelik sanayisi ve demir madenleri de sonuçta çokuluslu tekellerin eline geçeceği belirtilmiştir. Ülke demir çelik sanayisi, planlaması ve stratejisinin, çok uluslu tekellerin kendi kâr politikalarına terk edilmiş olunacağı, Erdemir’in ürettiği ürünleri kullanan yerli sanayimizin de gelecekte yabancı şirketin insafına bırakılacağı, Erdemir’de istihdam edilen 15.000 çalışanın işine son verileceği, Erdemir Tesisleri’ne bağlı olarak iş yeri kuran ve geçimlerini temin eden Ereğli esnafı ve halkının bu olanaklarını kaybedeceği, İşten çıkarma dalgasının başlamasıyla Ereğli’den göçün başlayacağı, Ülkenin bu sektörde de dışa bağımlılığının artacağı uyarımıştır. Ülkemizin Çelik üreticisi ülkeleri arasında 12. sırada bulunan önümüzdeki dönemde Avrupa’da 3. sıraya yükseleceği öngörülen demir-çelik sanayinin ve buna bağlı alt sektörlerin yaşaması için, halkın sahibi olduğu hisselerin hiçbir şekilde doğası gereği maksimum kâr anlayışı temelinde çalışan yerli-yabancı şirketlerin eline geçmemesi, blok veya piyasaya arz yöntemleriyle satılmaması gerektiği belirtilmiştir. Ve İktidarı bu satıştan vazgeçmeye, demir çelik sanayimizin çokuluslu tekellerin eline geçmemesi için uyarıydık.

Ülkedeki çıkar grubu aktörlerinin ve medyadaki piyonlarının sahne performansı ile hisseli harikalar kumpanyasının başarılı yeni versiyonuna dönüşen “Erdemir’i yerli Sermaye almalı” oyunu sonucunda, kamunun sahibi olduğu %49 oranındaki Erdemir hissesi Oyak’ın oldu.

Oluşturulan bu dahiyane özelleştirme stratejisiyle ve pompalanan “milli şuurla” yapılan ihaleler medya patronlarının gazetelerinde “dünya devleriyle kıran kırana geçen ihale sürecini Türk şirketleri kazandı” şeklinde manşetten verilip, bu kuruluşları yabancılara kaptırmadıkları için Koç ve Oyak’a methiyeler yağdırıp teşekkür edildi. Davullu zurnalı kutlamalar yapıldı.

Ancak, özelleştirmelerin hemen akabinde Koç ve Oyak sözbirliği etmişçesine bu işlerin kendi birincil işleri olmadığını bu işin acemisi olduklarını bu nedenle bu işi bilen ve tesisleri ileriye taşıyacak stratejik (!) yabancı ortak aradıklarını bildirmişlerdir. İhale sonrası hemen görüşmelere başlamaları, bu tesislerin Türkiye’nin elinde kalması için alınmadığının, ticaretin doğası gereği sadece para kazanma temelinde olduğunun kanıtıdır.

Nitekim, İhaleyi kazanan OYAK, Ataer Holding A.Ş.'yi kurmuş, elindeki Erdemir hisselerini bu şirkete devretmiş ve bu şirketin, yüzde 41'lik kısmını da Arcelor'a satmaya karar vermiş ve ortaklık anlaşması yapmıştır.

Bu ortaklığa ÖİB'dan onay almak üzere başvurmuştur. 10 Aralık 2005 ÖİB'nin İMKB'ye açıklamasında, "Erdemir özelleştirilmesine yönelik İhale Şartları Belgesi çerçevesinde söz konusu talep İdaremizce uygun görülmüştür." yazısıyla kamuoyu konuyu öğrenmiştir. ÖİB yetkilisi, Arcelor Rekabet Kurulu tarafından daha önce incelenmişti o nedenle kararın kısa sürede verilebileceği yorumunu da yapmıştır. OYAK, ayrıcalıklı şirket statüsü nedeniyle sonuçlan o kadar emindir ki, "1.6 milyar dolarlık bir 'satın alım finansman' anlaşması yaptığını, 'Bu kredinin yüzde 100 Oyak iştiraki olarak yeni kurulan Ataer şirketi aracılığı ile kullanılarak, Erdemir'in özelleştirilen hisselerinin satın alınmasını öngörmekte' olduğunu ve Arcelor'un, 1.6 milyar dolarlık kredide de yine Ataer şirketindeki yüzde 41'lik payı kadar yükümlülük altına girdiğini" açıklamıştır.

Ancak aylardır öncesinden hazırlanan bu dahiyane plan, "Rekabet Kurulundan İzin Alınması Gereken Birleşme ve Devralmalar Hakkında Tebliğ" kapsamında değerlendirilmesi ve değerlendirmenin "**Hakim durum yaratmayan, hakim durumu güçlendirmeyen ve bunun sonucu olarak ülkede veya bir bölümünde etkin rekabeti önemli ölçüde engellemeyen birleşme veya devralmalara izin verilmesi**", Rekabet Kurulunun benzer ortaklıklarda aleyhte kararları olması ve kamuoyunun baskısı nedeniyle sekteye uğramıştır.

Nihayet 16 Şubat 2006 tarihinde R.K. toplantısında konu gündeme alınmış ancak karar verilemediği için (mızrak bir türlü çuvala sığdırılmadığından) bir sonraki toplantıya ertelendiği basına açıklanmıştır. Aslında "karar verilemediği için" mazeretine kargalar bile gülmektedir. Çünkü karar bellidir ve erteleme sadece Oyak'a zaman tanımak ve kamuoyunda gelecekteki ortaklığa ortaklığa oluşacak muhalefeti kırmak için "**Oyak-Arceor ortaklığına izin verilmedi**" imajı yaratılmaması için yapılmıştır.

Diğer yandan ÖİB'nin Oyak'a devir için verdiği ilk erteleme tarihi olan 6 Mart 2006 tarihi de yaklaşmıştır. ÖİB'ni Tüpraş ihale şartnamesinde olmadığı halde gayri hukuki olarak verdiği ikinci uzatma kararıyla Petrol İş Sendikası'nın açtığı davada "**Hukuka Aykırı Süre Uzatım Kararıyla Oluşan Kamu Zararı**" maddesi Erdemir için ikinci uzatmayı vermekte zorlayacaktır.

Ayrıca ÖYK'nin Erdemir ihalesi için Danıştay'daki yürütmeyi durdurma ve iptal istemli açılmış davalarda mahkeme süreci devam etmektedir. Erdemir'in devrinin uzaması halinde Oyak'ın aleyhine çıkabilecek bir karar ihalenin iptaline neden olacaktır. Oysa, devir sonrası böyle bir kararın çıkması sorun yaratmamaktadır. Çünkü bu ülkede özelleştirme uygulamalarında, "**Mahkeme kararının uygulanması zorunluluğuna rağmen, geçmişte Danıştay İdari Dava Daireleri Genel Kurulu'nun nihai kararının iptal yönünde çıkması halinde bile Hükümetin genel tavrı, Bakanlar Kurulu marifetiyle "filli imkansızlık gerekçesiyle" satışın devamı yönünde**" kararlar alınmış hukuka aykırı özelleştirmeler yapılmıştır.

Nitekim RK'nun erteleme kararının ertesi günü Oyak, Ataer'deki Arcelor'la ortaklığına son verdiğini Erdemir hisselerini Oyak'ın alacağını açıklamıştır.

Şu iyi bilinmelidir ki Oyak'ın bu kararı tamamen zorunluluktan kaynaklanan taktiksel bir karar olup “ yabancı şirketle ortaklığı” demir-çelik sektöründe tecrübesiz olması nedeniyle mutlaka yapmak zorundadır ve gelecekte bu birleşmeyi mutlaka gerçekleştirecektir.

Nitekim 27 şubat 2006 tarihinde Oyak yöneticisinin hisse devri sırasında “ ...devir sonrasında Arcelor ile işbirliğinin devam edeceği” açıklaması, ortaklığın şu an kağıt üstünde olmasa da hala devam ettiği ve edeceğinin işaretini vermektedir.

Kamuoyu ve halkımıza,

Kamuoyunu bir kez daha aldatmaya çalışacak olan sözüm ona ulusalcı, millicilerin “Erdemir bizde kaldı” söylemlerine ve kalemini satmış liberal yazarların, beyinlerini satmış aydınların gelecekteki birleşmenin altyapısını şimdiden hazırlamak için “ bu ortaklığın bitmesiyle neler kaybettik” başlıklı yazacakları yazılara bu defa kanmayın.

Çünkü, kaybedeceğimiz bir ülkenin olmazsa olmazı olan demir-çelik sanayimizdir. Bu sanayi hiçbir zaman “doğası gereği maksimum kar anlayışı temelinde çalışan yerli-yabancı şirketlerin” eline bırakılmamalıdır.

Buna çok yakın bir zamanda tanık olmadık mı? Nihai hedefi Erdemir'i ele geçirmek olan Oyak'ın ortağı Arcelor dünya demir çelik devi Mittal Steel tarafından satın alınmak istenmektedir. Tüm Fransa kamuoyu ve hükümet bu birleşmeye şiddetle karşı çıkmaktadırlar. Ava giderken avlanan Arcelor'un Ceo'su Guy Dole “**Geleceğimizi Mittal ile paylaşamayız**” diye açıklama yapmıştır.

Ve hükümeti bir kez daha uyarıyoruz !

Ülkelerin doğal kaynaklarına, üretim tesislerine sahip olmak isteyen bu emperyal ülkeler “geleceği kendi aralarında paylaşmak bile istemezken”,

Gelin, yöneticisinin de söylediği gibi demir-çelik sektöründe hiçbir tecrübesi olmayan açıkça görüldüğü üzere, sürdürülebilirliğini yabancı ortak üzerine kurgulayan Erdemir ve diğer özelleştirme uygulamalarından vazgeçin “Geleceğimizi bu güçlere teslim etmeyin”.

TMMOB METALURJİ MÜHENDİSLERİ ODASI